

ചക്ഷുഃശാസ്ത്രം ഗ്രന്ഥാവലി.

അമ്മായിപഞ്ചതന്ത്രം.

കാരാട്ട് അച്യുതമേനോൻ (ബി. എ., ബി. എൽ,) എഴുതിയത .

പ്രസാധകൻ:

വെള്ളാത്തൂൽ നാരായണ മേനോൻ.

ചകുലിയോയി ഗ്രന്ഥാവലി.

അമ്മായിപഞ്ചതന്ത്രം.

കരമട്ട് അച്യുതമേനോൻ (ബി. എ., ബി. എൽ,) എഴുതിയത .

പ്രസാധകൻ:

വെള്ളത്തൂൽ നാരായണ മേനോൻ.

കോപ്പി 1500

TRICHUR.

THE MANGALODAYAM PRESS,
PRINTERS, PUBLISHERS &c. &c.

Rights Reserved.

അവതാരിക

'അമ്മായിപഞ്ചതന്ത്രം' ഒരു പുസ്തകമാകുമെന്നോ അതിന് ഒരു അവതാരിക വേണ്ടിവരുമെന്നോ അതിന്റെ ഉൽപ്പത്തികാലത്തു ലേഖകന്മാരും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. കൊച്ചിക്കോവിലകത്തു പതിന്നാലാംകൂർ രാമചന്ദ്രത്തമ്പുരാൻ രിതമനസ്സുകൊണ്ടു മലയാളഭാഷയുടെ ഉന്നതിക്കായി പലേ വിധത്തിലും ചെയ്തവനിരുന്ന യതപുരുഷന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നായ 'രസികരഞ്ജിനി'യിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യത്തിലേക്കു സാമുദായികവിഷയമായി ഒരു ലേഖനം എഴുതേണമെന്നു കല്പിച്ചപ്രകാരം എഴുതിവന്നപ്പോൾ അല്പം നീണ്ടുപോയി. അമ്മായിപഞ്ചതന്ത്രം 'രസികരഞ്ജിനി'യിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതു വായിച്ചിട്ടുള്ളവർ പലരും അതിനെ ഒരു പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചു. എഴുത്തുകാരനും എന്നെ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാളഭാഷയിൽ പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുള്ളവരിൽ അല്പമില്ലാത്തവർ കയ്യാൽ നഷ്ടമായി വരാതെ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ സ്കൂൾവാചസ്പത്യകുമാരന്മാർക്കു സഹായംകൊണ്ടു മാത്രമല്ലാതെ പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിലുള്ള താല്പര്യംകൊണ്ടു ജനങ്ങൾ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ജനശ്രുതി. എന്റെ അ

നഭവത്തിലും കടംവാങ്ങി വായിക്കുന്നവരായ്കൊണ്ട് അധികം ആളുകളെ കണ്ടിട്ടുള്ളത് വളരെ പ്രാതിസന്ധാഭിച്ചിട്ടുള്ള ചില പുസ്തകങ്ങൾക്ക് ഈ ദർശനം വന്നിട്ടില്ലായിരിക്കാമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു എങ്കിലും

‘ആപരിതോഷാദിദൃശാം

ന സാധു മന്വേ പ്രയോഗവിജ്ഞാനം
ബലവദപി ശിക്ഷിതാനാ-

മാതന്വപ്രത്യയം ചേതഃ’

അങ്ങിനെ സുഷുപ്താവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ ‘ലക്ഷ്മീഭായി’ മാസികയുടെ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ ‘അമ്മായിപഞ്ചതന്ത്രം’ ചേർത്താൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആ മാസികയുടെ ഉടമസ്ഥൻ ചെള്ളാത്തുൽ നാരായണമേനോനവർകൾ ആവശ്യപ്പെടുകയും അതിനെ സ്വീകരിച്ച് ‘അമ്മായിപഞ്ചതന്ത്രം’ത്തിനെ പ്രത്യേകം ഒരു പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാനുള്ള അവകാശം ശാശ്വതമായി നാരായണമേനോനവർകൾക്കു ഞാൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

രസികരഞ്ചിനിയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തപ്രകാരം ‘അമ്മായിപഞ്ചതന്ത്രം’ വായിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ അനവധി ആളുകൾ അത് തന്റെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്ന് എന്നോട് നേരിട്ടു ചോദിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും. അതുപോലെ ഇനിയും പലർക്കും സംശയം ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഈ ഘട്ടത്തിൽ, അപ്രകാരമുള്ള

ശക്തിയ്ക്ക് ഒരു സമാധാനം പറയുന്നതു യുക്തമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരാളെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഞാൻ എഴുതിട്ടുള്ളതല്ലെന്ന് ഇതാ സത്യമായി പറയുന്നു. 'അമ്മായിപഞ്ചതന്ത്ര'ത്തിലെ നായികയുടെ പാതിവ്രത്യഗുണവും അത്രയും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും തനിക്കുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ച് എഴുതിട്ടുള്ളതാണെന്നും വല്ല അമ്മായിമാരും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആ വിചാരം ആത്മപ്രശംസയായി വരാനാണ് അധികം എടുപ്പം. ഈ ഗുണങ്ങളും ദുർഗ്ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞതായും ഈ മാതിരി മലയാളത്തറവാടു ഭിന്നിപ്പിച്ചതായും വല്ല അമ്മായിയും ലോകത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ "തേല പോറ്റാലും ബലേ" എന്നു പണ്ടോരു പട്ടർ പറഞ്ഞ കൃതിയിൽ ആ സ്ത്രീതന്നെയാണ് നായിക എന്ന് ഒരു നല്ല പാവം ഞാൻ തയ്യാറാണ് എന്തുകൊണ്ടു നാൽ സൂക്തിയിൽ ബ്രഹ്മാവിനോളം സാമർത്ഥ്യം കിട്ടുക എന്ന് കൂടുതൽ ചില്ലായ്മയിട്ടുള്ള ബഹുമതിയല്ലല്ലോ ഇതിനേപ്പറ്റി ഇത്രമാത്രമേ പറയുന്നുള്ളൂ.

മേല്പറഞ്ഞ നാരായണമേനോൻ അവർകളുടെ ആവശ്യപ്രകാരവും ഉടനെ മേല്പറഞ്ഞ ശങ്കരീകുന്ദത്തിനുമായിട്ടാണ് ഈ അവതാരിക എഴുതേണ്ടിവന്നത്. ആ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാം തന്ത്രത്തിൽ വളരെ ഭേദഗതികൾ വരുത്തുകയും രണ്ടാം തന്ത്രത്തിൽ ഏതാനും ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുകയും കൂടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്

എറണാകുളം } കാരാട്ട് അച്യുതമേനോൻ

24. 7. 84.

ബി. എ , ബി. എ ഫ് .

അമ്മായിപുഷ്പതന്ത്രം

തന്ത്രപ്രവേശനം

“അമ്മായിഅമ്മയെ അമ്മിമേൽ വെച്ചിട്ടു നല്ലോരു കല്ലോണ്ടു, നാരായണ”.

എന്റെ തറവാട്ടിൽ കുട്ടിതൊട്ടു കമ്പിട്ടനടക്കുന്ന മുതുമുത്തശ്ശിവരെ നിരന്തരഗാനം ചെയ്തുവരുന്ന സാമ വചനമാണ് മേൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. വാക്കുകളുടെ വക്കും മുക്കും മാത്രം പഠിഞ്ഞു പ്രലപിക്കുന്ന പച്ചക്കുട്ടികളുംകൂടി സ്വരപ്പിഴവരാതെ പാടിക്കൊണ്ടു നടക്കത്തക്കവണ്ണം സട്ടിഫിക്കേറു സമ്പാദിച്ച അമ്മായിഅമ്മ ഏതാണെന്ന് ഇനിയും സംശയം തീരാത്തവരൊപയിക്കുന്നുണ്ട്. എന്റെ തറവാട്ടു കുട്ടിച്ചോരായതു മരുമക്കത്തായത്തിനു സ്വതസ്സിദ്ധമായ കേടുകൊണ്ടാണെന്നു അച്ചിക്കൊതിയന്മാരായ ചിലരും അമ്മാമനും പറയുന്നുണ്ട്.

“സഖ്യവും ചിവാഹവ്യം വ്യവഹാരവും തനി-
കൊക്കുമൊട്ടാഭിജാത്ര്യമെന്നവരോടുവേണം”

എന്നു പറഞ്ഞ് എന്റെ വീട്ടിലെ ചില കുട്ടികളുടെ നേരെ കടക്കണ്ണറിയുന്നവരുമില്ലെന്നില്ല. • അനന്തിരവന്മാരെ ആശാരിക്കോൽക്ക് അഞ്ചുകോൽ ദൂരത്തു നി

ത്തി കരിമുഖമാത്രം കാണിക്കുന്നത്കൊണ്ടാണെന്ന് അനന്തിരവന്മാർ മിക്കവരും പറയുന്നുണ്ട്. “പള്ളിയിലെ കായ്കും അള്ളാനറിയാം” എന്നു പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ എന്റെ തറവാട്ടിൽ ഭദ്രം വീഴാനുള്ള കാരണം അമ്മായിപഞ്ചതന്ത്രത്തിന്റെയും തലേണ്ണമന്ത്രത്തിന്റെയും ഉള്ളിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്ന് എനിക്കും അമ്മായിഅമ്മയ്ക്കും മാത്രമേ അറിയാവൂ.

മേൽപറഞ്ഞ ശ്രുതിവാക്യം അധികം ‘നെട്ടുരു’ ചെ്യാത്തവൻ ഞാൻ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഇങ്ങിനുള്ള കാരണം അമ്മാമന്റെ പുത്രിയും സാക്ഷാൽ കാളിയുമായ ‘മദുള’ത്തിനെ അമ്മായിഅമ്മ എന്റെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കിയതുകൊണ്ടാണെന്നു വീട്ടിലുള്ളവർ പറയുന്നുണ്ട്. എന്റെ ഭായ്ക്കയ്ക്കു ‘മദുള’മെന്ന അരുമപ്പേർ ഞാൻ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത് ആകൃതികൊണ്ടു മാത്രമല്ല. “യാവനുഖഗതം പിണ്ഡം താവനുധുരഭാഷണം” എന്നുള്ള വൃത്തിസാദൃശ്യംകൂടിയുണ്ട് അമ്മായിഅമ്മയുടെ മധുരവാക്യവും പലഹാരത്തിലും പെട്ടു മയങ്ങിട്ടാണെന്നും കിംവദന്തിയുണ്ട്. “അവന്റെ കുപ്പായത്തിനും പാപ്പാസിനും കാശുതട്ടിക്കാൻ കുറുക്കന്റെ കൈയെലമാണ്” എന്നു കൃഷ്ണചേട്ടനും പറയുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ ഭാരോരുത്തർ പറയുന്നതിനെ ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. എല്ലാവരുംകൂടി പറയുന്നതിനെ റിഷേഡിക്കുന്നതുമാണ്. എന്നാൽ ഒന്നുമാത്രം പറയാം. എന്റെ മദുളം ‘ശുദ്ധമദുള’മാണ്.

പ്രധാനമായ മിക്ക സംഭവങ്ങൾക്കും മേതുവായി തിരശ്ശീലയ്ക്കുപുറമെങ്കിലുമൊരു ചെണ്ണുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു വിശ്വസിച്ചു. പ്രവൃത്തിച്ചാൽ വളരെ പിഴയ്ക്കില്ല. എന്റെ തറവാട്ടിന്റെ കച്ചുവസ്ഥയ്ക്കുള്ള കാരണത്തെ സംബന്ധിച്ച ഞാൻ ചെല്ല അന്വേഷണത്തിൽ എനിക്കു ശരിയായി വഴികാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളതും ഈ വിശ്വാസമാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ഈ അന്വേഷണത്തിന്റെ ഫലപ്രാപ്തിയാണ് അമ്മായിഅമ്മയുടെ അഞ്ചുതന്ത്രങ്ങളും ഒരു മന്ത്രവും. “ആറു കണ്ണുങ്ങൾ പുകാൽ മന്ത്രവും ഭേദിച്ചിട്ടു”മെന്ന പ്രമാണമുള്ളവസ്ഥക്കു നൂറുകണ്ണു കാരണത്തക്കവണ്ണം അച്ചടിച്ചു് ആ മന്ത്രത്തിനെ വെളിപ്പെടുത്താൻ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. അഞ്ചു തന്ത്രങ്ങളുടേയും പേരടങ്ങിയ ഒരു ഗ്ലോകം താഴെ ചേർക്കുന്നു: —

“മയക്കും മരിമായഞ്ച മോഷണം നാരദക്രിയാ
 അഞ്ചാം പുരയ്ക്കു സ്തിചാരമഞ്ചുണ്ടിങ്ങിനെ തന്ത്രവും”
 അ. പ

—:—
 ഒന്നാംതന്ത്രം
 —

മയക്കും.

“കുസൃതസുകുമാരദേഹാ
 വജ്രശിലാകഠിനഹൃദയസൽഭാവഃ

ജനയന്തി കസ്യ നാന്ത -
വ്യാചിത്രചരിതാ സ്രീയോ മോഹം.”

ക്ഷേ - കലം - 3 - 8.

അവീൻ, കഞ്ചാ, മുതലായ പദോത്ഥങ്ങളെ, ശീലിക്കാത്തവർ കഴിച്ചാലുണ്ടാകുന്നത് തളച്ചു എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് സാധാരണയായി മയക്കമെന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചുവരാറുള്ളത്. അങ്ങിനെ മയക്കുന്നത് കരതന്ത്രവുമല്ല. സംഘപതിയായി കണ്ട വൃക്ഷങ്ങളെ നിരായാസേന തട്ടിത്തകർത്തു നടക്കുന്ന കൊമ്പനെ നാട്ടയിലിട്ട് ആനക്കാരൻ പണിയെടുപ്പിക്കുന്നപോലെ നാട്ടിലുള്ളവരോടു ധാർഷ്ട്യവും പരാക്രമവും കാണിച്ചുനടക്കുന്ന പുരുഷസിംഹൻ വീട്ടിലെത്തിയാൽ പട്ടിയെപ്പോലെ പരിഗ്രഹത്തിന്റെ പാദസേവചെയ്തു വരച്ചുവര കടക്കാത്ത വിധം നടത്തേണമെങ്കിൽ ഏതാണ്ടോരു തന്ത്രപ്രയോഗം വേണമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഇങ്ങിനെ ഭാർത്യയുടെ ചൊൽപടിക്കു ഭർത്താവിനെ നടത്തുന്ന തന്ത്രമാണ് മയക്കം.

വീട്ടുവൈരാഗ്യാദികളിലും, വിദ്യാവിഷയങ്ങളിലും, ദേശാന്തരങ്ങളിൽ കീർത്തിസമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള കേരളപുരുഷന്മാരുടെ ബാഹ്യാന്തരസ്വഭാവങ്ങളുടെ മഹദ്ദന്തരം കണ്ടിട്ടോ ഏന്തോ കേരളകാമിനിമാർ വശ്യമന്ത്രങ്ങളും വശ്യശാസ്ത്രങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുന്നവരാണെന്നു പരദേശികൾ ഇന്നും വിശ്വസിച്ചുവരുന്നുണ്ട് ഈ രം

വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടാണ് ഇക്കാര്യത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതയും അന്വേഷിക്കാൻ എന്ദിങ്ങനെയും ഉദിച്ചത്.

ഞാൻ അറിഞ്ഞേടത്തോളം പറയുന്നതാണെങ്കിൽ ഈ പ്രയോഗം മറ്റും ചൊല്ലിയോ മരണത്തിലേക്കു പോയില്ല. കേരളസ്മൃതികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തുമല്ല. കലപതികൾ ആചരിക്കേണ്ടവയാണെന്നു നീതിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ലോചിച്ചിട്ടുള്ള ഷഡ്കർമ്മങ്ങളുടെ ആന്തരതപങ്ങളെ അപലംബിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു തന്ത്രമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. സ്മൃതികൾക്കു പുരഷന്മാരെ മയക്കുന്നതിനുമത്രമല്ല പാസ്സിപ്പാത്ത ചില പുരഷന്മാർക്കു വലിയ സങ്കാരപ്രയോഗം കിട്ടാൻകൂടി ഈ തന്ത്രത്തിന്റെ ചില അടവുകൾ നല്ല ഗുളികകളായി കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

പ്രാചീനന്മാരുടെ ആറു വിധികളും അതുകഴിഞ്ഞ് സ്വബുദ്ധിക്കൊണ്ട് അമ്മായിഅമ്മ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളും അവരുടെ പ്രയോഗസാമന്ത്രികളും വെളിവാക്കി പറയാം.

“കാര്യേഷു മന്ത്രി കരണേഷുദാസീ
രൂപേഷു ലക്ഷ്മീ ക്ഷമയാ ധാരിത്രീ
സ്നേഹേഷു മാതാ ശയനേഷു ചേശ്വരീ
ഷഡ്കർമ്മയുക്താ കലധർമ്മപതി.”

1. കാര്യേഷുമന്ത്രി - കാര്യലോചനയിൽ രാജാവിനു മന്ത്രി ഏതുപ്രകാരമോ അപ്രകാരമായി തേന്താവി

നു ഭാര്യയുമിരിക്കേണമെന്നാണ് പൂർവ്വിധി. എല്ലാ
 വിദ്യയും ഗുരുമുഖേന സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണെന്നും അ
 ല്ലെങ്കിൽ എടുത്തു പ്രയോഗിക്കേണ്ട ദിക്കിൽ നൈപു
 ണ്യം കുറഞ്ഞുപോകുമെന്നുള്ളതിന്നു ഈ പ്രയോഗത്തെ
 ഒരു ഉദാഹരണമായി അമ്മായിഅമ്മ ചിലപ്പോൾ പ
 രയാറുണ്ട് ഈ പ്രയോഗത്തിൽ ആശാന്തിയായി വ
 രിക്കാവുന്ന എന്റെ അമ്മായിഅമ്മയുടെ അഭിപ്രായം
 ഭർത്താവിന്റെ കാർയാലോചനകളിൽ മന്ത്രിയെപ്പോലെ
 ആ ചരിക എന്നുള്ളതു പെൺകിടാങ്ങൾ കരിക്കലും ന
 വോന്മയായിരിക്കുന്ന കാലങ്ങളിൽ ചെയ്യാൻ തുറിയ
 ഭക്ത് എന്നാണ് സംബന്ധത്തിന്നു സാമാന്യം കാ
 ലപ്പഴക്കം വന്നു; “നാശ്ശീയാൽ ഭാര്യയാ സാലു”മെന്നു
 ജ്ജ വിധിയെ നിരസിച്ച് “ഇഷ്ടമെന്നെസ്സഫഭക്തം ഭ
 ക്ത”മെന്നുള്ളതിനെ സ്വീകരിച്ച് ‘ഇംശ്ശീഷാ’യിട്ടുണ്ണാ
 നും പലരും കാണെ ഒന്നിച്ചിരിക്കാനും മറ്റും തുടങ്ങി
 രണ്ടു കട്ടികളുമുണ്ടായതിന്നുശേഷമേ പാടുള്ളൂ. ‘കോ
 ര്യേഷ മന്ത്രി’ എന്നുള്ള അടവിന്നു ഇത്രത്തോളം വ്യാ
 വ്യാനം സാമാന്യം പരിചയമുള്ള ഗുരുമുഖേന കിട്ടു
 നതാണ് എല്ലാ വിദ്യയിലും ‘പോദം ശിഷ്യസ്വമേ
 ധയാ’ എന്നുണ്ടല്ലോ. ആ കൂട്ടത്തിൽ അമ്മായിഅ
 മ്മ തന്നെത്താൻ ആലോചിച്ച് ഇക്കാർത്തിൽ ഒരു
 പരിഷ്കാരം ഏല്പിച്ചുണ്ടു് അതെന്തെന്നു പറയാം.
 ഭർത്താവിനോളം വിദ്യാഭ്യാസം ഭാര്യയ്ക്കില്ലാത്തതായ ഇ
 കാലത്തു ഭാര്യ പറയുന്നതു കാർയ്യമായാലും ഭർത്താവി

അതിനത്ര വിലവെക്കാൻ വഴിയില്ലാത്തതിനാലും അവനവന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു കണ്ടുപിടിച്ചു എന്നു വരുന്നതു പ്രായേണ മനുഷ്യർ രസകരമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും സന്ദർഭങ്ങളേയും സംഭവങ്ങളേയും തബത്തിൽ തിരിച്ചു താൻ ഒന്നും പറയാതെ ഭർത്താവിനെ കൊണ്ടു താൻ വിചാരിച്ചപോലെ ചെയ്യിച്ചാലേ ഭ്രമവിദ്യയായുള്ളു? തനിക്കു വല്ല അഭിപ്രായവുമുണ്ടെന്നു ഭർത്താവിനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കരുതെന്നു മാത്രമല്ല തനിക്കു യാതൊരാഭിപ്രായവുമില്ലെന്നും ഭർത്താവ് എങ്ങിനെ ചെയ്യാലും തനിക്കു സന്തോഷമാണെന്നും കഴിയുന്നതും ഭാവംകൊണ്ടു ധരിപ്പിക്കുകയുംചേണം. ഇതെങ്ങിനെയാണു് പ്രവർത്തിക്കുക എന്നുള്ള ശങ്ക, അമ്മായിമാരുടെ മരിമായപ്രായോഗം സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ തീർന്നുപോകും.

൨. കരണേഷു ദാസീ - ഭർത്താവിന്നു വേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിൽ പണിപ്പെണ്ണിനെപ്പോലെ ആചരിക്കണമെന്നാണു് ഈ അടവിന്റെ സാരംശം. കളിച്ചതൊഴുവൻ ദൂരത്തുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കു മെയ്യാഭരണങ്ങളും കസവുവസ്തുങ്ങളും ധരിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതിന്നോ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി ദേവനെ തൊഴുവോൾ തന്റെ തരക്കാർ അണിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആഭരണങ്ങളേയൊ ഉടുത്തിരിക്കുന്ന വസ്തുങ്ങളേയൊ കാട്ടുകണ്ണിട്ടു, നോക്കി മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നോ വിരോധമില്ല. വീട്ടിനുള്ളിൽ വന്നാൽ റോട്ടിൽ നടന്നു അന്നു

ടയും ആനന്ദയും തലയെടുപ്പും മന്ദമനൊ കൂടി മയ
 ക്ഷന്ന മന്ദമാസവും വിട്ട് ഇട്ടിച്ചിരി ചെയ്യുന്ന മാതീരി
 യിൽ പണിയെടുക്കണം. എടുക്കുന്നതിലധികം പ
 ണിയെടുക്കുന്നുണ്ടെന്നു റാടിക്കണം. സങ്കടം പരകയ്യ
 മരുത്. താനെടുക്കുന്ന പണികളെല്ലാം ഭർത്താവിനെ
 അറിയിക്കണം; അസംഖ്യമായോ അതിശയമായോ വ
 ല്ലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആയതുമാത്രം അന്യമുഖേ
 ന ഭർത്താവറിയാനിടവരുത്തണം. പണിയെടുക്കുന്ന
 കാർത്തിൽ അമ്മായിഅമ്മയ്ക്ക് അമ്മാമന്റെ സംബ
 ധത്തിനുശേഷം പ്രത്യേകാഭ്യാസം വേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല.
 “ജന്മനാ ജായതേ ദാസീ കർമ്മണാ ക്രിയതേ പ്രിയം”
 എന്നാണ് അമ്മായിഅമ്മയ്ക്കുള്ള ശരിയായ മനുസ്മൃതി.
 പ്രായം തികഞ്ഞതിനു ശേഷം ഗ്രാമത്തിൽ അടിച്ചുത
 ളിക്കാൻ പോയതിൽ ആനപ്പട്ടർ സംബന്ധമായി. പ
 റങ്ങോടൻ എന്നൊരു പുത്രൻ ജനിച്ചു. പെറ്റൊണീക്ക
 ന്നതിന്നുമുമ്പു പട്ടരം ചത്തു. അതിൽപിന്നെയാണ്
 എന്റെ വീട്ടിൽ അടിച്ചുതളിക്കാൻ വന്നതും ചാരിത്ര
 ശുദ്ധിയെ മാത്രം നോക്കി അമ്മാമൻ ക്ലാസുകയറാം
 കൊടുത്തതും. മൂലിനെ തലയ്ക്കു വെച്ചു എന്നും മറ്റും
 ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള സ്നേഹിതന്മാരോടും “എന്റെ മ
 കൾക്കു് എന്താ കുറവു്?” എന്നു ചോദിച്ചിട്ടുള്ള സ്ത്രീക
 ലോടും “ചാരിത്രം ഹി സ്ത്രീയോ രൂപം” എന്നുമാത്രം
 അമ്മാമൻ മറുപടി പറഞ്ഞു കഴിച്ചുകൂട്ടി. കഴുത കുതി
 രയായതിൽ നാട്ടുകാരുടെ പുതുമ കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു

മാഞ്ഞുപോയി. ചിന്നെ “ഉയ്യശീശാവമുപകാര”മാ യീവന്ന കൂട്ടത്തിൽ അമ്മായിഅമ്മയുടെ രാജവദവി യിൽ കഴുതവിരവി ഉപകാരമായിട്ടും തീന്നു.

൩. രൂപേഷു ലക്ഷ്മീ - രൂപത്തിൽ മരൊലക്ഷ്മി യെപ്പോലെ ആചരിക്കണം. സൃഷ്ടിച്ച മണ്ണിൽ മഷി കൂടിപ്പോയാൽ മരൊലക്ഷ്മിയെപ്പോലെ ഇഴിക്കാൻ പ്ര യാസമാണെന്നു ചിലരെക്കൊടുവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു പ്ര യാസമില്ല. തലമുടിയില്ലെങ്കിൽ കരംകുതിരവാലൊ ചമരിവാലൊ വാങ്ങിക്കെട്ടി പൂഷ്ടിവരുത്താം. നിറം ന ന്നല്ലെങ്കിൽ മുഖത്തുമാത്രം പൊടിപ്രയോഗം ചെയ്തു ബറക്കി ശരീരം പട്ടു രവിക്കിക്കൊണ്ടോ പുതിയപരിഷ്കാ രപ്രകാരമുള്ള പാവടക്കുപ്പായംകൊണ്ടോ ആവരണം ചെയ്യാം. കൊന്തംപല്ലാണെങ്കിൽ തട്ടിക്കളഞ്ഞു ന ള്ള പല്ലു വാങ്ങി വെക്കാം. തന്റെ നിറത്തിനു ചേർന്ന കല്ലുവെച്ചിട്ടുള്ള ആരേണം വാങ്ങാം. ആ ദൃഷ്ടബ്രഹ്മാ വിനു ഹൃദയം വിഗ്രഹവും ബുദ്ധി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സൃഷ്ടിക്കാൻമാത്രമേ ശ്രദ്ധയുള്ളൂ. അങ്ങിനെയുള്ള തന്റെ സൃഷ്ടികൾ തന്നെ ചിരിച്ചുതോല്പിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം അത്ര ആലോചിച്ചിട്ടില്ലായിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടു ത ന്നോടു സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നവരുടെ ശ്രദ്ധ ചിന്നി ചിതറാതെ വിസ്മയത്തിൽ നിൽക്കാം. വെളുത്തേടനു രണ്ടുരൂപ്പിക അധികം കൊടുത്താലും വസ്ത്രം മുക്കിയാ ളത ഘൃത്തിക്കണം. ഇങ്ങിനെയെല്ലാം മോടിചിടിപ്പി ച്ചാൽ ‘മദ്ദള’ത്തിനുംകൂടി കോമളാകൃതി വരുത്താമെ ന്നാണ് അമ്മായിഅമ്മയുടെ അഭിപ്രായം.

റ്റ. ക്ഷമയാ ധരിത്രി - ദയാലേശമില്ലാത്ത വി
 ധം തന്നെ ഉപദ്രവിക്കുന്നവർക്കു കൂടി ഫലദാനത്തിന്
 ഭക്തബന്ധിതരായ ഭൂമിദേവിയെപ്പോലെ ക്ഷമയേണ
 മെന്നാണ് ഇതിന്റെ താല്പര്യം. അശക്തന്മാർക്കു പ
 രോപദേശം കൂടാതെ ഉണ്ടാകുന്നതും ശക്തന്മാർക്കു ശ
 തോപദേശമുണ്ടായാലും ഉണ്ടാകാത്തതുമാണ് ഈ ഗു
 ണം. അഭ്യുദയത്തിന്റെ വേലിയേറ്റത്തിൽ അഭ്യോ
 സംകൊണ്ടു വേരുന്നിത്തഴച്ചു നില്ക്കുന്ന ക്ഷമകൂടി പുഴ
 ണിവിഴാതെ നില്ക്കുന്നതു "കന്യ ചിത്തു മഹാത്മനഃ".
 മേൽപുറത്തു കപ്പലോടിക്കുന്ന നാട്ടുകാർക്കും പാറ കാണ
 ന്നതുവരെ ചേരുകത്തില്ലാക്കുന്ന വീട്ടുകാർക്കും അമ്മായി
 അമ്മയ്ക്കു ക്ഷമയുണ്ടെന്നു തന്നെയാണഭിപ്രായം. സിം
 ഹം പുലി പശു പന്നി കഴുത പെരുച്ചാഴി കാക്ക പൂ
 കോഴി മയിൽ പാമ്പു പഴുതാര നീക്കോലി പട്ടി കട്ടുറ
 ന്നു മുതലായ സകല ചരങ്ങളേയും ഭക്തിയു ചേർത്തി
 ഭക്തജാത ഭക്ത പാത്രത്തിലിട്ടുചെയ്യപ്പെടുന്ന മരമ
 ക്ഷത്തായ തറവാട്ടിൽ അഭിന്നാഭിപ്രായം ഏതെങ്കിലു
 മൊരു കാർത്തിക സന്വാദിക്കേണമെങ്കിൽ അസാമാ
 ന്യസാമർത്ഥ്യം വേണം. അമ്മായിമാർക്കു വിശേഷിച്ചും
 വേണം. വാല്യകൊണ്ടു തന്നെ വല്ലവരും ഉപദ്രവി
 ച്ചാൽ ഉറക്കത്തിൽകൂടി മറക്കാത്ത സ്വഭാവമുള്ള എ
 ന്റെ അമ്മായി അമ്മയ്ക്കു "എത്ര മിടുക്കുണ്ടെന്ന്" ആഗ്ര
 ക്കിലും ത്രൈരാശികൾക്കു നോക്കിക്കൊള്ളട്ടെ. അ
 മ്മായി അമ്മയ്ക്കു കറയുള്ളതു പ്രതിവിധിക്കൊള്ളു

മ്പോൾ ശത്രുവിനുമാത്രം അറിയാമെന്നല്ലാതെ മറ്റാർക്കും ഒരു കാലത്തും അറിയില്ല. ഉള്ളിലുള്ള ക്ഷോഭം എത്രയെങ്കിലും അടക്കിവെക്കാൻ അമ്മായിഅമ്മയ്ക്കു ശക്തിയുണ്ട്. മുഖത്തുണ്ടാകുന്ന രക്തക്ഷോഭത്തെ നിശ്ശേഷം മറയ്ക്കുന്നതിനു ചർമ്മാസ്പർശത സഹായമായും തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

അമ്മായിഅമ്മയുടെ ക്ഷമാബലം പരങ്ങോടൻറെ കായ്കത്തിൽ ദിനന്തോറും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവരുടെ ഈ സന്തതിക്ക് അമ്മാമൻറെ കണകായി വേണ്ടതിനും വേണ്ടാത്തതിനും ചെയ്ത കുറ്റത്തിനും ചെയ്യാൻപോകുന്ന കുറ്റത്തിനും വേറെ ആരെങ്കിലും ചെയ്ത കുറ്റത്തിനും മുട്ടാതെ 'പ്രഹരവും, വീട്ടിലുള്ള സ്ത്രീകളുടെ വകയായി തരം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെയും തലയ്ക്കു ചൊട്ടും കിട്ടിവരുന്നുണ്ട്. ഇതിനൊല്ലാം പുത്രനെ വിളിച്ചു നല്ല വാക്കു പറയുന്നതല്ലാതെ ആരോടും ലവലേശം പരിഭവം കാണിക്കാറില്ല. ഒരിക്കൽ അർദ്ധരാത്രി സമയത്തു പരങ്ങോടൻ. ഗാഢനിദ്രയിലിരിക്കുമ്പോൾ വിളിച്ചുണർത്തി അമ്മാമൻ പ്രഹരിച്ചിട്ടുണ്ട് അതിനുശേഷം അവൻ മുകളിൽ കിടക്കാൻ പോകാറില്ല എന്നല്ലാതെ അമ്മായിഅമ്മ അതിനും മിണ്ടിട്ടില്ലെന്നാണ് ജനബോദ്ധ്യം.

൫. സ്നേഹേഷു മാതാ - ഭർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ പെറ്റ അമ്മയെപ്പോലെ ആചരിക്കേണമെന്നാണിതിൻറെ താല്പര്യം. അമ്മായി അമ്മയ്ക്കു അമ്മാമ

ന്റെ പരിഗ്രഹപദവി ലഭിച്ചതിനുശേഷം ഒരു ദിവസമെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉണിന്നൊ തേച്ചുകുടിക്കോ സമയം തെറ്റിയില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു മന്യരിടീന മുണ്ടായതിൽനിന്നു ജീവിച്ചുവന്നതു അമ്മായിഅമ്മയുടെ ശുശ്രൂഷകൊണ്ടാണെന്നു പറഞ്ഞാൽമാണ് അമ്മായിഅമ്മക്കു മന്യരിടീനം ഉണ്ടായിട്ടില്ലാതിരിക്കുന്നിടയമായി രാവു പകലും തൊട്ടിരുന്നു ശുശ്രൂഷചെയ്തതിനെപ്പറ്റി വല്ലവരും യഥാസംഗതിയായി പറഞ്ഞാൽ തൽക്ഷണം അമ്മാമന്റെ തേത്രങ്ങളിൽനിന്നു അശ്രുക്കൾ മഴുകുന്നതു കാണാം. ഒരു ദിവസം അമ്മാമൻ മുകളിൽ കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ അമ്മായിഅമ്മയും മറ്റു സ്ത്രീകളുംകൂടി അത്താഴത്തിന്നിരിക്കുകയായിരുന്നു. (പുതിയ പരിഷ്കാരം വന്നതിനു ശേഷമേ ഒപ്പം ഉണന്നതും മുഖിലുണന്നതും നടപ്പായിട്ടുള്ളൂ) നാട്ടിലുള്ളവരുടെ ശുണദോഷങ്ങളും പറഞ്ഞു ഉണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മദ്ധ്യേ അതിലോരായി ഒരു കാര്യം മഴയും വന്നു. കാരറിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു മഴത്തുള്ളികൾ അകത്തു കടന്നു അമ്മാമനു ജലദോഷം പിടിച്ചാലോ എന്നു പറഞ്ഞു ഉടനെ ചെന്നു അമ്മാമൻ ഉണരാതെ ജനൽവാതിലുകൾ അടച്ചു തിരിച്ചെ വന്നു ഉണ്ണു മഴവനാക്കി. രാത്രി മഴയുണ്ടായ വർത്തമാനം, അമ്മാമൻ ഉണന്നപ്പോൾ ജനലടച്ചതാണെന്നു ചോദിച്ചതിൽ അറിയു കിട്ടി. ഇങ്ങിനെ വേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം സ്നേഹമുള്ളവർ ചെയ്തവരുന്ന പ്രയത്നങ്ങൾ നടന്നുവരുന്നതുകൊ

ഞ്ഞു അമ്മായിഅമ്മക്കു വാസ്തുവത്തിൽ സ്റ്റേഫമുണ്ടോ എ
 ന്നന്വേഷിക്കുന്നതു അന്ധാവശ്യമാകണന്നു കരുതി ഞാൻ
 അന്വേഷിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു ദിവസം പ്ലാശേരിയിലെ പാറു
 കൂട്ടിയമ്മ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വന്നു. അവരെ സൽക്കരി
 ക്കുന്നതിന്നു അമ്മായിഅമ്മ വെററിലച്ചെല്ലും എടുത്ത
 പ്ലോൾ അതു ശബ്ദപ്പെട്ടു. അമ്മാമൻ ചതുരംഗം വെ
 ക്കുന്നതിന്നിടയിൽ ചെല്ലപ്പെട്ടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ട
 പ്ലോൾ “എത്ര നേരമായൊന്നുമുറുക്കിട്ട്!” എന്നു ചതു
 രംഗക്കള്ളിയിൽനിന്നു കണ്ണുടക്കാരെ പറഞ്ഞു. “അ
 തിന്നതന്നെയാണു് ചെല്ലമെടുത്തതു് എന്നമ്മായി
 അമ്മ പറുപടി പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. ഒരു ദിവസം
 ദ്വാദശിയായതുകൊണ്ടു് അമ്മായിഅമ്മ വളരെ വിശ
 പ്ലോടുകൂടി കളിച്ചു. അടുക്കളയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഉഴ
 ണു് തയ്യാറായിരുന്നില്ല. തന്റെ ക്ഷുത്തടക്കുന്നതിന്നു
 അസാരം കാപ്പിയുണ്ടാക്കി. ചൂടാറുന്നതിന്നു മുമ്പു അ
 മ്മാമനും കളിച്ചുവന്നു. ഉടനൊതന്നെ കാപ്പി അമ്മാ
 മാനു കൊണ്ടുപോയിക്കൊടുത്തു് “ഉഴണിപ്പാൾ കാ
 ലാക്കാം അരി തിളച്ചുപോയി” എന്നു പറഞ്ഞു മ
 റൊറാനും പറയാതെ തിരിയെ അടുക്കളയ്ക്കുത്തി. “അ
 മ്മയെപ്പോലെ സ്റ്റേഫം ആർക്കുമുണ്ടാകില്ലെന്നു പറയുന്ന
 തു വെറുതെ. ആ കിഴുത്തുള്ളിത്ര ആലോചനയോ
 ശ്രദ്ധയോ എത്തില്ലല്ലോ” എന്നു കീഴ്സപരത്തിൽ
 പിറുപിറുത്തു അമ്മാമൻ മുകുളീലക്കു പോകയും ചെയ്തു.
 മേൽ പറഞ്ഞ രണ്ടു സംഭവങ്ങൾ ഞാൻ യന്തിക്കുറതെ
 റ്റുന്റെ ഭൃഷ്ടിയിൽ ചെട്ടുതാണു.

6. ശയനേഷ്വേശ്യാ--കിടപ്പിന്റെ വട്ടം തേ
വടിമട്ടായിരിക്കണം. സന്ധ്യകഴിഞ്ഞാൽ അകത്തു മ
ട്ടില്ലാലൊ ചന്ദനത്തിരിയൊ പുകച്ചു ചുളുക്കില്ലാതെ
ധൂളിമെത്ത വിരിച്ചു മുറുക്കി മേൽകഴുകി മുഖം മിനുക്കി
തല ചീന്തി പൂച്ചൂടി പൊട്ടുതൊട്ടു വില്ലതേച്ചു . ശേ
ഷം മഹാഭിശ്ചിന്ത്യം.

ഒന്നാംതന്ത്രം സമാപ്തം.



രണ്ടാംതന്ത്രം



മറിമായം

സംസാരചിത്രമായാം

ശംഖരമായാം വിചിത്തിമയാഞ്ച

യോ ജാനാതി ജിതാത്മാ

സോപി ന ജാനാതി യോഷിതാം മായാം.

ക്ഷേ. കലാ 3 - 7

താവടുകാർത്തുത്തപ്പാറി എന്നു മാത്രമല്ല താവാ
ട്ടുകാരപ്പാറി യാതൊന്നും ഭർത്താവിനോടു പറയാതെ
കഴിച്ചുകൂട്ടേണമെന്നാണ് അമ്മായിഅമ്മയുടെ ഭ്രമ
നിശ്ചയം. ഇതു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു മുമ്പു കുടുംബഭര
ണസംബന്ധമായി പലതും ഭാര്യയോടു അമ്മാമൻ സം
സാരിച്ചതിനു ഒരു മുളകുംകൂടി കിട്ടാതെ കണ്ണിച്ചിട്ടു
ണ്ട്. ഒരിക്കൽ “അതൊക്കെ പുരുഷന്മാരുടെ കാര്യ
മാണ് എനിക്കതിനെപ്പാറി പറയാൻ അവകാശവും

ആശ്രമവുമില്ല” എന്ന് അമ്മായിഅമ്മ പറഞ്ഞതിന്നു ശേഷം അമ്മാമൻ ഒന്നും പറയാറില്ല. ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി തന്റെ ഭാര്യ തന്നോടൊന്നും പറയില്ലെന്നുള്ള ഭർത്താവിന്റെ ബോധ്യത്തിനെ അസ്തിവാരമാക്കി കെട്ടി ഉയർത്തിയതാണ് മറിമായമെന്ന മണിമാളിക.

സ്ഥലച്ചുരുക്കത്താൽ രണ്ടു ശെപ്പടിവിദ്യ മാത്രമെ ഇവിടെ പറയുന്നുള്ളൂ.

ഞങ്ങളുടെ നാലുകെട്ടും ശ്രാമ്പിയുംകൂടി യോജിപ്പിച്ചു കയ്യാലയ്ക്കു തെക്കോട്ടൊരു വാതിലുണ്ട്. ഒരു ദിവസം സന്ധ്യനേരത്തു ദേഹപ്രക്ഷാളനത്തിനുള്ള സോപ്പു മുതലായ കോപ്പുകളെ ഒരു കയ്യിൽ പിടിച്ചും വേണ്ടപോലെ ദേഹം മറയ്ക്കുന്നതിന്നു മറ്റൊരുകൈകൊണ്ടു വാതിലിൽ പിടിച്ചു അമ്മായിഅമ്മ ആരോടൊ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന മദ്ധ്യേ യഥാസംഗതിയായി തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ അമ്മാമൻ പടിഞ്ഞാറെ പടിഞ്ഞാറുടെ നട ഇറങ്ങുന്നതു കണ്ടു. അമ്മായിഅമ്മ നോക്കിയത് അമ്മാമൻ കണ്ടതുമില്ല. അമ്മായിഅമ്മയുടെ ശിരഃകമ്പവും കയ്യിൽ സോപ്പും മറ്റുമുള്ളതുകൊണ്ടു വ്യക്തമല്ലാത്ത കൈമുദ്രയും മാത്രമല്ലാതെ സാമാന്യം സമീപത്തെത്തുന്നതുവരെ സംസാരിക്കുന്നത് എന്താണെന്ന് അമ്മാമൻ കേട്ടില്ല. ഏകദേശം ഒരു ചോവൻ തീണ്ടപ്പോഴു സമീപത്തെത്തിയപ്പോൾ “മുഷി കണ്ണലാക്കാനീസ്യത്രൊന്നും വേണന്നില്ല. വേണെങ്കിൽ കറുപ്പും മുഴുവൻ അദ്ദേഹം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കും. സൂത്രം

കെണ്ടുചെന്നാലറിയാൻ മരത്രം അദ്ദേഹത്തിന്നു ബുദ്ധിയില്ലെന്നും വിചാരിക്കണ്ടു” എന്നു അമ്മായിയമ്മ പറയുന്നതു കേട്ടു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അമ്മാമൻ ശ്രാന്ധിയുടെ നട പകുതി കയറിയത് അവിടെ നിൽക്കി. പിന്നെ വല്ലതും പറയുന്നുണ്ടോ എന്നു ശ്രദ്ധവെച്ചു നിന്നു. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ “ഞാൻ ഇതുവരെ അദ്ദേഹത്തിനോടു തറവാട്ടുകാര്യത്തെപ്പറ്റിയോ തറവാട്ടിലുള്ളവരുടെ ഗുണദോഷത്തെപ്പറ്റിയോ യാതൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പറയാനിടവരുത്താതെ കഴിക്കേണമെന്നു ദൈവത്തിനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുമുണ്ടു്.” പിന്നെയും കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ “ആരും വേണന്നില്ല. അദ്ദേഹം സത്യവാനും ശുദ്ധനുമാണ്. വേണ്ടതു ചെയ്യാൻ ആരും പറഞ്ഞുകൊടുത്തില്ലെങ്കിലും ദൈവം അദ്ദേഹത്തിനു ശരിയായി തോന്നിക്കും” ഇങ്ങിനെയും കേട്ടു.

കൃഷ്ണപ്പേട്ടനു കൃഷി കിട്ടിയതുകൊള്ളാമെന്നു തലേദിവസം പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വിഷയമാണെന്നും മറവിൽ നില്ക്കുന്നാളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ അതിൽ ചില ഭൂഷ്യങ്ങളുണ്ടെന്നും മറവിലുള്ളാൾ തനിക്കു വേണ്ടത്തക്കവനാണെന്നും എന്നാൽ നേരിട്ടു കാർയ്യം സംസാരിപ്പാൻ മടിക്കുവാനാണെന്നും അമ്മാമൻ മനസ്സിലാക്കി. ഗുണദോഷത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആലോചന ഇപ്പോൾതന്നെ അയാളായി നേരിട്ടു ചെയ്യാമെന്നു കൊന്തിയോടുകൂടി ‘ആരാത്രി?’ എന്നു ചോദിച്ചു.

അമ്മായിഅമ്മ — “ആര്യല്ല. ഇവിടെ എപ്പു വന്നു?”

അമ്മാമൻ — “ഇതാ വന്നേ ഉള്ളു. ആരാത്?”

അമ്മായിഅമ്മ — “ആര്യല്ല അതെ!.. മേൽ കഴുകാൻ നോരം —”

അമ്മാമൻ — (ക്ഷമയില്ലാതെ) “ആരോടാ സംസാരിച്ചിരുന്നത്, പറയൂ”.

അമ്മായിഅമ്മ — “ഇത്രൊച്ചു പൊങ്ങാനിപ്പെന്നാ പറഞ്ഞത്?”

അമ്മാമൻ ശുണ്ണിമുഴുത്ത് ആരാണെന്നു നോക്കാൻ ബുദ്ധപ്പെട്ടു ചെന്നു. അപ്പോഴെങ്കിലും —

അമ്മായിഅമ്മ — “പിന്നെ ഒ! ഇവിടുത്തെ കച്ച കേട്ടിട്ടു ചെന്നുചോദിക്കട്ടെ എന്നു വെച്ചിട്ടവിടെ നില്ക്കില്ലേ കുറെ?”

അമ്മാമൻ — “ചെന്നുനോക്കി ആരേയും കാണാതായപ്പോൾ ആരാണെന്നു പറയില്ലേ?”

അമ്മായിഅമ്മ — “ഇവിടെ വർത്തമാനം പറയണ്ട നോരമല്ല ഇപ്പോൾ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കളത്തിലേക്കു പോയി. അമ്മാമൻ പിന്നെങ്ങിനെയെങ്കിലും കടന്നുപോയി. പിന്നെ ദിവസം അമ്മാമന്റെ പ്രകൃതം മാറിക്കണ്ടു കൃഷ്ണപ്പേട്ടനു കൃഷി കന്തമായി.

മറവിലാരുമില്ലെന്ന് അമ്മായിഅമ്മ പിന്നെയും പിന്നെയും പറഞ്ഞതിനെ വിശ്വസിക്കാതെ പിന്നെങ്ങിപ്പോയത് അമ്മാമന്റെ പേരിൽ തെറ്റാണ്. അമ്മായിഅമ്മ പറഞ്ഞതു പരമോക്തമാണ്.

എന്റെ വീട്ടിൽ സാധാരണയായി രാത്രി പടി അടയ്ക്കുന്നതു വാലിയക്കാരാണ്. ഒരിക്കൽ അമ്മായി അമ്മ താൻതന്നെ പോയി പടിഞ്ഞാറെ പടിപ്പുറവാതിൽ അടയ്ക്കുന്നത് അമ്മാമൻ കണ്ടു. “വാലിയക്കാരടയ്ക്കില്ല” എന്ന് അമ്മാമൻ ചോദിച്ചതിന് “എല്ലാവണിയും മറുജ്ജവർ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ താൻതന്നെ ചെയ്യുന്നതാണ് നല്ല”തെന്നു മറുപടി പറഞ്ഞതിൽ അമ്മാമൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടു. പിന്നീട് രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം ശ്രാമിയുടെ മുകളിൽ വെച്ച് അമ്മാമൻ വീട്ടിലേക്ക് വരുന്നതറിഞ്ഞു കൊച്ചുനാരായണി എന്ന എന്റെ മമ്മമകളോടു സംസാരിച്ചു. “ചെയ്യരുതെന്ന് എന്റെ ‘മദള’ത്തിനോട് അമ്മായി അമ്മ ഗൗരവമായി ഉപദേശിച്ചു. “അമ്മ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നതിനു കാരണമെന്താ” എന്നും മറ്റും മകൾക്കു നേരം തകിച്ചതിനു വളച്ചും തിരിച്ചും മറുപടി പറഞ്ഞതിനെ ആകെക്കൂട്ടി എടുത്തു റോക്കിയൽ ആരോടും അത്ര താല്പര്യം അരുതെന്നും ചങ്ങാതിമാരെ കൊണ്ടാണ് നാട്ടുകാർ തന്റെ സ്വഭാവം ഉഴവിക്കുക എന്നും മറ്റും പൊതുവായ തത്വങ്ങളെല്ലാതെ കൊച്ചുനാരായണിക്കു വല്ല ഭൂഷ്യവും പ്രത്യേകിച്ചുള്ളതായി പറഞ്ഞില്ല. അമ്മയും മകളുംകൂടി മുകളിലിരുന്നിടുകാരം സംസാരിക്കുന്നതിനെ ഏതാനും കേട്ടും ബാക്കി കേൾക്കാതെയും അമ്മാമൻ മുകളിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു.

അമ്മാമൻ — “എന്താണമ്മയും മകളുംകൂടി മന്ത്രിക്കുന്നത്?”

അമ്മായിഅമ്മ — “ഞങ്ങളോരോ വർത്തമാനവും പറഞ്ഞോണ്ടിരിക്കുകയാണ്”.

അമ്മാമൻ — “എന്താ അമ്മുക്കുട്ടി! അമ്മ പറഞ്ഞത്?”

അമ്മുക്കുട്ടി — “നാരായിണിച്ചേച്ചിയോടു സംസാർച്ച ചെയ്യരു —”

ഈ മറുപടി പറയാൻ തുറിയുന്നതിനുമുമ്പ് അമ്മുക്കുട്ടി അമ്മായിഅമ്മയുടെ മുഖത്തുനോക്കിയിരുന്നു. വെങ്കിൾ മറുപടി ശുശ്രൂഷാർത്ഥമായിത്തന്നെ കലാശിക്കുമായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇത്രത്തോളം പറയുമ്പോഴേക്കും അമ്മായിഅമ്മ മറുപടിക്കുടിക്കുന്ന പല്ലുകളുടെ കറകൾക്കുത്തോടിടകലനം അതുകൂടെ മധ്യത്തിൽ ഇണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയാവുന്ന ഇടയിൽ കൂടി തിരിക്കിത്തീർക്കി കടക്കുകൊണ്ടു ചതച്ചുതട്ടി ചില അക്ഷരങ്ങൾ പുറത്തേക്കു ചാടിയതിനേക്കേട്ട് അമ്മുക്കുട്ടി തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ട കഴുയിൽ ഉണ്ടായ വേടിക്ക് ഒരു ബലികഴിച്ചാൽ മതിയാകയില്ല. ‘കഥയില്ലാതെ’ എന്നൊ മറ്റൊരാ ആണ് കേട്ടത്.

അമ്മാമൻ — “കുട്ടി വേടില്ല. എന്താ ഇത്?”

അമ്മായിഅമ്മ — (ഉടനെ എഴുന്നീറ്റു കാലുപിടിച്ചു); “കുട്ടികൾക്കു വൈഷമ്യം ആലോചിക്കാൻ ബുദ്ധിയില്ല. വായിലെനാവ് കരബലം പ്രയാഗിച്ചാൽ ആയസ്സും ഐശ്വര്യവും പോകാൻ അതു മതി. എന്നെ സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിൽ ഇനി അവളോടു യാതൊന്നും ചോ

ദിക്കരുത്. ഇവിടേക്കുവരുന്നതും എനിക്കു പറയാവുന്നതുമായ കാര്യം ഞാൻ തീർച്ചയായും പറയുമെന്നു ബോധ്യം ഇനിയും വന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ എനിക്കീകാലം തൊടാൻ യോഗ്യതയില്ല”.

അമ്മാമൻ — “പാഠത്തിലിടിച്ചുവെട്ടുന്നതിനേക്കാൾ വെങ്കിൽ ഞാൻ ഇത്രകൂടി ചോദിക്കില്ലായിരുന്നു. പിന്നെ ഞാനറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതറിയിക്കാതിരുന്നാൽ അതുനിമിത്തം എനിക്കുണ്ടാകുന്ന ദേഷ്യം പാഠത്തിലും പഠിപ്പിലും അതുകൊണ്ടു പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കാം. ഇല്ലെങ്കിൽ വേണ്ടതാനും”

പിറ്റേന്നു രാത്രി ശ്രാമിയുടെ മുകളിൽ കിഴക്കെ ജനലിന്റെ വക്കുകളിൽ അമ്മായി അമ്മ ബന്ധുവാവസ്കായി കയറിട്ടു കെട്ടുന്നതു അമ്മാമൻ കണ്ടു. തലേദിവസത്തെ സംഭവം മാത്രം എന്തിനാണെന്നു ചോദിക്കാൻ ധൈര്യം തികയതെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

അമ്മാമൻ — “പാഠത്തിൽ കാരറിന്റെ നേരെ എന്താ ഇത്ര ദേഷ്യം? ഉണ്ണില്ലാം ധാരാളം ഉണ്ടെന്നും”.

അമ്മായി അമ്മ — “ഞാൻ വീശി തണുപ്പിക്കുന്ന തോണ്ടിവിട കിട്ടണമെന്നും മുടക്ക് അല്ലെ ചെയ്യണമോ? അപ്പോഴെന്റെയും നോക്കണ്ടേ?”

അമ്മാമൻ — “അതിന്നു അറിഞ്ഞുള്ളൂ? എന്നാലും വെറുതെ കൊള്ളത്തിവെച്ചാൽ പോരാ? കയറിട്ടു കെട്ടണോ?”

അമ്മായി അമ്മ — “എല്ലാത്തിലും തുറന്നിടാ

തിരിക്കട്ടെ. ഈ സമാധാനങ്ങൾകൊണ്ടു അമ്മാമൻ
 തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതാണെങ്കിൽ ജ
 നൽ തുറന്നു നോക്കുന്നതിനു അമ്മാമനുണ്ടായ ഉൽ
 കണ്ണുകൊണ്ട് ഉറക്കം വെച്ചപ്പോൾ നേരം കിടന്നതി
 നു ശേഷം അമ്മായി അമ്മയ്ക്കും ഉറക്കം പിടിച്ചു തരം
 നോക്കി എഴുന്നീറ്റു ശബ്ദം കേൾക്കാതെ ജനൽ തുറന്നു
 തെക്കോട്ടു നോക്കിക്കാണിരുന്നു. കുറെ നേരം കഴിഞ്ഞ
 പ്പോൾ വീട്ടുവളപ്പിനിന്നു തെക്കേ വേലി കീഴായിത്തു
 വഴിയായിക്കിടക്കുന്നതിൽ കൂടി കുറെ കടന്നുവന്നു
 കൊച്ചുനാരായണിയുടെ അർച്ചിപ്പകു പോയി. വാ
 തിൽ തുറക്കുന്നതും അടയ്ക്കുന്നതും കേട്ടു താൻ മകളെ
 കൂടെ സ്നേഹിച്ചു വളർത്തിയ പെണ്ണിന്റെ ചരിത്രം ഇ
 ണിനെയായതിലും സ്വന്തം തറവാട്ടിനേയും എത്രയും
 പണിപ്പെട്ട് അമ്മാമൻ സമ്പാദിച്ച ഒരു സംബന്ധക്കാ
 രനായ കടലിത്തോട്ടത്തിൽ എളയ നായർ യജമാന
 നേയും ഒരുപോലെ ചളി പറ്റിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഈ
 പെണ്ണിന്റെ റാടവടിയോത്ത് അമ്മാമൻ അന്നു രാ
 ത്രി ഉറക്കമുണ്ടായില്ല. വിരോ ദിവസം കൊച്ചുനാരാ
 യണിയെ കടലിത്തോട്ടത്തിലേക്കു വണ്ടി കയറി അ
 യച്ചിട്ടു. ഈ സംഭവത്തിനു ശേഷം 'കൊച്ചുനാരാ
 യണി' എന്ന ശബ്ദം അമ്മാമന്റെ നാവിൽനിന്നു പു
 രപ്പെട്ടിട്ടില്ല.



കടലിത്തോട്ടക്കാർ 'ഉരുക്കു പെരിയവരം' സ്ഥാ
 നികളും അഭിമാനികളും രണ്ടുമൂന്നു ക്രിമിനൽ കേസുനി

മിത്തം ധനബഹുമാനാദികൾക്ക് ഇടിച്ചിൽ തട്ടിയവരുമാണ്. ആ പ്രദേശം മുഴുവനും കമ്പിനിശ്ശീമയിൽ പെട്ട മുതലു ബ്രിട്ടീഷുപരിഷ്കാരാവേശവും സമഭാവനയും നിമിത്തം പപ്പടക്കാരൻ ചങ്കു മുത്തുവിളഞ്ഞു ശങ്കരമേനോനായതും ഞങ്ങളെല്ലാം വെറും പേരുവിളിച്ചിരുന്ന കടലിത്തോട്ടക്കാർ നേരിട്ടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ 'പണിക്കർ' 'നായർ' 'മേനോൻ' എന്നു കൂട്ടി വിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും എന്റെ ഓർമ്മയിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങളാണ്. എന്നാൽ കാലത്തിന്റെ ഗതി കടലിത്തോട്ടക്കാരുടെ ജലപ്രഭുത്വത്തിനു വിപരീതമായി വരുത്തേറും അവിടെ നന്ദൂരിസംബന്ധമേ പാടുള്ളുവെന്നും പട്ടർ വെച്ചാലെ അവർക്കുണ്ടാവെന്നും എപ്പോഴെന്നു പുറമെ അവിടെയുള്ള മൂത്ത ചാലിയക്കാർ 'മുസ്സുനി' 'മുതൽപിടി' 'വിചാരിപ്പ്' എന്നുള്ള പേരുകളും രേഖകളിൽ പെടുത്തി. ഇപ്രകാരത്തിലും യജമാനൻ എന്നു വിളിക്കുകയോ കണ്ടാലെണീക്കുകയോ ചെയ്യാത്തവരോടു മിണ്ടാട്ടവും കൊണ്ടാട്ടുമില്ലാതെയുമാണി വർ അഭിമാനം രക്ഷിച്ചുവരുന്നത്.

എന്റെ 'മദ്ദള'ത്തിനു പ്രായം തികഞ്ഞപ്പോൾ എളയനായർ എജമാനന്റെ കഴുത്തിലേക്കാണ് അമ്മായിഅമ്മ ആദ്യം കണ്ണുവെച്ചത്. ആ കാഴ്ചത്തെപ്പറ്റി അമ്മാമനോടു തലേണ്ണമത്രം ജപിക്കുന്നതിനു കെക്കുകൂട്ടിയതിൽ നിന്നു വിരമിച്ചതിനു കാരണം എന്റെ വീട്ടിൽ അടിച്ചതളിക്കുന്ന-ഉണ്യാത കാലത്തെ

പ്രപഞ്ചത്തികഴിഞ്ഞു കോണിച്ചവട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വെച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടാശാനമാൾ കണ്ടിട്ടാണ്. ഇങ്ങിനെ പൂർവ്വസൃതി വരികകൊണ്ടാണ് കാട്ടിൽ കിടക്കുന്ന കിളിയെ പിടിക്കാനൊരുങ്ങിയതു വിട്ടു, വിട്ടിൽ കിടക്കുന്ന കാകൻ ഒട്ടുകോൽവെച്ചതും ഈ സാധു വെട്ടുതും. 'മദ്ദള'ത്തിനു എളയനായർ യജമാനനെ കിട്ടാത്തതിനെക്കാൾ കൊച്ചുനാരായണിക്കു കിട്ടിയതിലാണമ്മായി അമ്മയ്ക്കു സങ്കടം. "നാരികുതന്നെല്ലോലെ മരൊരുത്തിയെക്കണ്ടാൽ പാരികും പരിഭവം" എന്നുള്ളതു പഴയ ചൊല്ലായതുകൊണ്ടു കൊച്ചുനാരായണി 'മദ്ദള'ത്തിനെ കവിഞ്ഞു നടക്കുന്നതിൽ അമ്മായി അമ്മയ്ക്കു 'മുഞ്ഞികറുക്ക'ന്നതിലെന്തളുതം?

ഇതിനുംപുറമെ അമ്മായിഅമ്മയുടെ മമ്മം മേരിക്കുന്നതായി ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. കടലിത്തോട്ടത്തിൽ കൊച്ചുനാരായണിയുടെ പ്രഥമപ്രവേശദിവസം എന്റെ 'മദ്ദള'വും കൂടി പോയിരുന്നു. 'മദ്ദള'ത്തിനെ കൊച്ചുനാരായണിയുടെ ദാസിയാണെന്നു വിചാരിച്ചു അവിടുത്തെ ദാസിയായ ഇട്ടിച്ചിര മർടിവിളിച്ചു. ഭോഗ്യവശാൽ ആ വിളി വേറെ ആരും കണ്ടില്ല. അതിനുശേഷം കടലിത്തോട്ടത്തിൽ ഓരോരുത്തർ കൊച്ചുനാരായണിയോടു കശലപ്രശ്നത്തിനു തുനിഞ്ഞുല്ലോഴെല്ലാം എന്റെ 'മദ്ദളം' നാരായണിച്ചേച്ചി എന്ന് ഒരിക്കലേക്കിലും തൊട്ടു വിളിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല.

ഇതിന്നെല്ലാം പ്രതിവിധിയായി എളയനായർ

യജമാനൻ വീട്ടിൽ വന്നാൽ അമ്മായിഅമ്മ സമീപ
 ത്തുപോയിരുന്നു മുറുക്കി നാലുതവണയെങ്കിലും എളയ
 നായരെ എന്നു വിളിക്കാതെ പോയി കിടക്കാറില്ല. വ
 ഉരെ സ്നേഹം നടിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അ
 മ്മായി അമ്മ തന്നെത്താൻ എഴുന്നീറ്റു പോക
 ന്നതുവരെ ഇതുകൊണ്ടുള്ള സുഖക്കേട് അനുഭവിക്ക
 പതിവായിരുന്നു. കേവലം ഭൃണ്ണഹമായപ്പോൾ
 നേത്തെ സംബന്ധത്തിനു വരവുനിത്തി. അ
 പ്പോഴാണ് അമ്മായിഅമ്മ പടി അടച്ചുതുടങ്ങിയതും.
 അദ്ദേഹം വേലി പൊളിഞ്ഞതുകൂടി വന്നതും അമ്മാ
 മൻ ജനലിൽ കൂടി കണ്ടു തെറിധരിച്ചതും.

ദപിതീയതന്ത്രം സമാപ്തം.

മൃ ന്വ ഹ റ ത്വ

മോഷണം

ഭൂമിയിലുള്ള സാധനങ്ങൾ 'എന്റെ' 'നിന്റെ'
 എന്നുള്ള ഭാവന തുടങ്ങിയ മുതൽക്കു പരധനമടക്കുന്ന
 തു പാടില്ലാത്ത പ്രവൃത്തിയാണെന്നു വിരോധിക്കപ്പെട്ടി
 ട്ടുണ്ടെങ്കിലും മോഷ്ടിക്കുന്നതിനും സ്വത്തിനെ മോഷ
 ണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിനും ഇന്നേവരെ മര്യപ്ര
 പയോഗിച്ചിട്ടുള്ള യുക്തിവിശേഷം നോക്കുമ്പോൾ ഇ
 നിയമം ജന്തുസ്വഭാവത്തിന്നു സഹിക്കാവയാത്തവിധം

വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നുണ്ട്. മോഷണം ഇത്രത്തോളം മനുഷ്യസമുദായത്തിനു സഹജമായിരിക്കെ ആ പ്രവൃത്തിയെ മലയാളത്തറവാടു ഭിന്നിപ്പിക്കുന്നതിൽ അമ്മായിഅമ്മ ഒരു തന്ത്രമായി സ്വീകരിച്ചതിൽ വളരെ ആശ്ചര്യമോ പുതുമയോ ഭാവിക്കാനില്ല. ഈ പ്രവൃത്തി നിന്ദ്രമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു സർവ്വജനസമ്മതമാണെങ്കിലും മോഷ്ടിക്കുന്നവന്റെയും മോഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന സാധനത്തിന്റെയും അവസ്ഥപോലെ മോഷണം ചെയ്തതായി കേൾക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന സ്തോഭത്തിനു ഭേദം വരാം. ശ്രീകൃഷ്ണൻ വെണ്ണയും പാലും കളവുചെയ്തതായി പുരാണങ്ങളിൽ വായിക്കുമ്പോൾ കൌതുകം തോന്നി പുഞ്ചിരിതൂകുന്നതല്ലാതെ പിടിച്ചു വെംപ്ലിസ്സിൽ ഏല്പിക്കണമെന്നു വല്ലവർക്കു തോന്നാറുണ്ടോ? അതുപോലെ അമ്മായിഅമ്മ മോഷ്ടിച്ചതായി അമ്മാമൻ. അറിഞ്ഞതാൽതന്നെ ഒരു നേരമ്പോക്ക് അല്ലെങ്കിൽ ഓർമ്മകേട് എന്നോ തോന്നാൻ വഴിയുള്ളൂ എന്ന് അമ്മായിഅമ്മയ്ക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ടെങ്കിലും അവരെ സംശയിക്കാൻ വഴിയില്ലാത്തവിധത്തിലും അന്യനെ സംശയിക്കാനുള്ള തരത്തിലും മാത്രമേ മോഷണം നടന്നിട്ടുള്ളൂ. ആകപ്പാടെയുള്ള ഫലം കൊണ്ടു മോഷണം അമ്മായിഅമ്മയുടെ തന്ത്രമാണെന്നു ഞാൻ ഊഹിക്കയല്ലാതെ അവരെ കുറ്റം ചുമത്തുന്നതിനു ഇതുവരെ തെളിവുണ്ടായിട്ടില്ല.

വല്ല സാധനവും കളവുപോയതായി ആക്ഷേപം

വരുമ്പോഴെല്ലാം അമ്മാമനും തറവാട്ടുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഒരു കയറഴിയും, അങ്ങോടേ ഭാര്യയുടേതുമുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഒരു കയർ കൂടും. കളവുമുതൽ കണ്ടുകിട്ടിയൊലും ഇതുതന്നെ ഫലം. എന്നുമാത്രമല്ല, കടു എന്നു സംശയിക്കപ്പെടുന്നാൽ അമ്മാമനായിട്ടില്ലെന്നത് അമ്മായിഅമ്മയ്ക്കു ഗുണമായിട്ടും വരും. ഇതെല്ലാം കാണുമ്പോൾ അമ്മായിഅമ്മയുടെ ഏതാണ്ട ചില തന്ത്രമുണ്ടെന്നല്ലെ വിചാരിക്കേണ്ടത്? ഇനിയും സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ അന്യന്റെ യുക്തിയും അറിവും തന്റേതാണെന്നു ഭയ്യാവിനെ ധരിപ്പിച്ച് ഒരു പുഞ്ചിരിയോ ശിരഃകമ്പമോ വാങ്ങിയതായി തെളിവുണ്ട് യുക്തിമോഷണത്തിനു ശിക്ഷിച്ചുകാണാത്തതു നിയമത്തിനു വ്യാപ്തി പോരാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നല്ലാതെ അതൊരു മോഷണമല്ലെന്നങ്ങിനെയാണ് പറയുക?

മേൽ പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഈ തന്ത്രത്തിലെ വിഷയം യുക്തിമോഷണവും വിത്തമോഷണവുമാണെന്നു സ്പഷ്ടം.

വിത്തമോഷണം — എന്റെ അനന്തിന്റെ കരുണാകരൻ പിതൃക്കനാണെന്നു കണ്ടു തറവാട്ടുചിലവു നടത്താൻ അമ്മാമൻ അവനെയാണ് എല്ലിച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ ആവശ്യത്തിനു കരുണാകരൻ അമ്മാമന്റെ പണപ്പെട്ടി തുറക്കാനും വാവുചിലവിനെപ്പറ്റി ഒരു ശില്പിയോളം തിട്ടമായി കരുണാകരന് ഭാര്യയുള്ളതും അമ്മായിഅമ്മയ്ക്ക് ഒരു മുത്തായിത്തീർന്നു. വെട്ടിയിൽ

വിന്നു കന്നം രണ്ടും ഉറപ്പിക കാണാതായിത്തുടങ്ങി ആക്ഷേപത്തിൽ വന്നപ്പോൾ “ഞാൻതന്നെ വല്ലപ്പഴം ചിലവാക്കിട്ടുണ്ടാകും. അല്ലാണ്ടാറെടുക്കണം?” എന്ന് അമ്മായിഅമ്മ പറഞ്ഞുവെങ്കിലും രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ “എന്റെ കയ്യാൽ ചിലവായിട്ടില്ല. ഇത് അമ്മാമനൊ മരുമകനൊ വിടുവോയതാണ്” എന്നു പറഞ്ഞു. പിന്നെ കരുണാകരന്റെ കയ്യിൽ താക്കോൽ കൊടുത്തിട്ടില്ല.

അമ്മാമനു തലയെണ്ണ കാച്ചുന്നതിനു പഴയ പശുവിൻനെയ്യ് ഈട്ടംകൂട്ടി വെക്കേണ്ട ചുമതല കല്യാണിയമ്മയ്ക്കാണ് എണ്ണയ്ക്കു മറ്റു കള്ളപ്പാടുകൾ ചെയ്തു ഭരണി നോക്കിയപ്പോൾ അതിൽ നെയ്യു വളരെ കുറഞ്ഞു കണ്ടു. “എങ്ങിനെയോ കളുപോയതായിരിക്കും” മെന്നു കല്യാണിയമ്മ പറഞ്ഞു. കലവറത്താക്കേൽ അമ്പലമുക്ക് കയ്യിലിരിക്കെ ഈ കാരണം അമ്മാമനു ലേർം തൃപ്തിയായില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, “തന്റെ ദേഹരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന കായ്ത്തിൽ കല്യാണിയമ്മയ്ക്കിത്രയും ശ്രദ്ധയില്ലാതെവെന്നോ” എന്നു പറകയും അസാരം ശബ്ദം ഭാവിക്കയും ചെയ്തു. അതു കണ്ടപ്പോൾ കല്യാണിയമ്മയ്ക്കു ശുണിയും വ്യസനവുമായി. കലവറക്കായ്ക്കും മതിയെന്നു പറഞ്ഞു താക്കോൽ വെപ്പിച്ചു അമ്മായിഅമ്മയെ ഏല്പിച്ചു. അതിൽപിന്നെ രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ഭരണിയിൽ ധാരാളം പഴയ നെയ്യു കണ്ടുകിട്ടിയതായി അമ്മായിഅമ്മ അമ്മാമനോടു പറകയും എടുത്തു കാ

ണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. മരണപോയതായിരിക്കുമെന്ന് അമ്മായിഅമ്മ പറഞ്ഞുവെങ്കിലും ആ ഭരണി പത്തു ദിവസം മുൻപു മാത്രം വാങ്ങിട്ടുള്ളതാകയാൽ അമ്മാമനു ബോദ്ധ്യമായില്ല.

യുക്തിമോഷണം — വളരെക്കാലമായി പാറാവു ജോലി നടത്തി വാൽകൃപും സംഭവിച്ചു രോഗങ്ങളും പിടിച്ചെടുത്തു വലയുന്ന ഞങ്ങളുടെ പട്ടി കിടപ്പിന്നു വട്ടംകൂട്ടിട്ടുള്ളത് അമ്മാമൻ സാധാരണയായി ഇരീക്കുന്നതും ശ്രാമ്പിയുടെ ഇറയത്തിട്ടിരിക്കുന്നതുമായ ചാരുകസേരയിലാണ് ഇങ്ങിനെ കടുനാൾ കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം മാത്രമേ ഈ വൃത്താന്തം അമ്മാമനു മനസ്സിലായുള്ളൂ. ഒരു ദിവസം കാലത്തു പട്ടി കിടക്കുന്നത് അമ്മാമൻ കണ്ടുത്തുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പടികൊണ്ട് ഒരു വിധം സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്നെത്തല്ലിയതു വയസ്സായതിനും രോഗം പിടിച്ചതിനുമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടും എന്തൊ പട്ടി പിന്നെയും കസേരയിൽ തന്നെയാണ് കിടപ്പ്. പിറേറ ദിവസവും അമ്മാമൻ പ്രയാസംകൂട്ടി. തുടന്നു രണ്ടു ദിവസം ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചപ്പോൾ ഈ വർത്തമാനം “അത്താഴക്കോടതിയിൽ” എത്തി. അത്താഴക്കോടതി എന്നതു സാധാരണ എല്ലാ വീട്ടിലും ഉള്ളവോലെ അയൽവക്കത്തുള്ളവരുടെ നടവടിയെപ്പറ്റി അപ്പീലില്ലാത്ത വിധി കല്പിക്കുന്നതിന് അത്താഴത്തിനു ശേഷം എന്റെ വീട്ടിലെ പെണ്ണങ്ങൾ വിളക്കിന്നു ചുറ്റും കൂടുന്ന ഒരു സഭയാണ്

അമ്മാമൻ പട്ടിയെ തല്ലിയ കേസ്സ് ആ സഭയിൽ വിചാരണയ്ക്കു വന്നതു ലേശംപോലും മുൻ കരുതലില്ലാതെയാണ് കൊച്ചുനാരായണി പട്ടിക്കു ചോറ്റു കൊടുത്തപ്പോൾ തിന്നാത്തതിനാൽ ആ വർത്തമാനം കല്യാണിയമ്മയോടറിഞ്ഞിനെ പറഞ്ഞു.

കൊച്ചുനാരായണി—“അമ്മെ അമ്മാമൻ തല്ലിയതിനു പട്ടി പിണങ്ങിയിരിക്കയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ചോറ്റു തിന്നുന്നില്ല.”

കല്യാണിയമ്മ—“കാരണവരെന്തിനീ പട്ടിയെ തല്ലി പല്ലിളി കാണണം?”

അമ്മായിഅമ്മ—“പുഴുത്ത പട്ടി കസേരയിൽ കിടന്നാലാറെങ്കിലും തല്ലാതിരിക്കുമോ?”

കല്യാണിയമ്മ—“ആ പാവത്തിനെന്തെങ്കിലും അറിയാമോ? കാരണവരിരിക്കണമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അതു കേറിക്കിടന്നു”.

അമ്മായിഅമ്മ—“അറിയാത്തതിന്നു തല്ലൂ. അറിയുന്നതിന്നു ചൊല്ലൂ”.

ഇത്രത്തോളം സംഭാഷണം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അമ്മായിഅമ്മ സഭയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോയി.

മുമ്പൊരിക്കൽ പറഞ്ഞോടൻ ഉറക്കത്തിൽ തല്ലുകൊണ്ടുതിന്ന ശേഷം അവൻ താഴത്തിരുന്നതാണ് കിടക്കാറുള്ളത് എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അമ്മായിഅമ്മ മുകളിലേക്കു പോകുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ പട്ടി കസേരയിൽ കിടക്കാതെ ജാഗ്രതയോടെ നോക്കണമെന്ന് അ

മ്മാമൻ പറഞ്ഞോടനെ പിളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് ഇപ്രകാരം എല്ലിക്കാൻ അമ്മാമനു തോന്നിയത് അവന്റെ കഷ്ടകാലത്തിന്റെ മൂപ്പ് എന്നേ പറയാനുള്ളൂ. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ ഉറക്കം വരുന്നതുവരെ അവൻ പട്ടിയെ ആട്ടിക്കൂട്ടത്തു. അവനറങ്ങിയപ്പോൾ പട്ടി പിന്നെയും കയറിക്കിടന്നു. പിന്നെ പട്ടി കിടക്കാതിരിക്കാൻ അവൻതന്നെ കസേരയിൽ കിടന്നു. പിറേം ദിവസം അമ്മാമൻ വന്നു നോക്കുമ്പോൾ പറഞ്ഞോടൻ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു ക്രോധിച്ചു “അതിൽ കിടക്കാൻ നിന്നേക്കാൾ യോഗ്യത പട്ടിക്കില്ലെ?” എന്നു പറഞ്ഞ് അന്നു വധി പ്രഹരിച്ചു. അടി തുടങ്ങുന്നതിന്നിടയിൽ കൂടി, ഉണ്ടായ സംഗതി മുഴുവൻ പറഞ്ഞോടൻ പറഞ്ഞു. ഇതു കണ്ടും കേട്ടും നിന്നിരുന്ന

അമ്മായിഅമ്മ—“കല്യാണിയമ്മ ഇന്നലെ പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ താനിരിക്കേണ്ടേടത്തു താനിരിക്കാത്താൽ പിന്നെ തന്റെ നിലയിൽ നായിരിക്കുമെന്നതു ശരിയായി. ഇനി പട്ടി കിടക്കാതിരിക്കാൻ രാത്രി മുഴുവനും ഇവിടുന്നുതന്നെ ഇരിക്ക?”.

അമ്മാമൻ—“വെണ്ണങ്ങൾ വാറം പഠിപ്പിക്കാനും തുടങ്ങിയോ?”

അമ്മായിഅമ്മ—ആവത്തെ! ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഇനിഅതിനെന്റെ നേരെ എത്തിത്തുടങ്ങും. ഇത്തിരി മിണ്ടാതിരിക്കാൻ ഒരു നമസ്കാരം”.

ഇതു സംഭവം കല്യാണിയമ്മ കേട്ടിരുന്നുവെ

കിൽ ഭരമതിരി ആപത്തായി കലാശിക്കുമായിരുന്നു. ഭാഗ്യവശാലവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കല്യാണിയമ്മയെപ്പറ്റി താനു പറഞ്ഞതു ഭർത്താവിന്റെ നാചിൽനിന്നു പുറത്തു വരാതിരിക്കാനും പറഞ്ഞോടനു തല്ലുകൊള്ളാതിരിക്കാനും ഇനി ഒരു നിമിഷം കളയാതെ പട്ടി കസേരയിൽ കിടക്കാതിരിക്കാനുള്ള വഴി കണ്ടുപിടിക്കണമെന്ന് അമ്മയിത്തമ്മ ശ്രമിച്ചതുടങ്ങി. അമ്മമൻ കാർച്ചാലികൾ നടത്തുന്നത് അവിടെ ഇരുന്നായതു കൊണ്ടു മാറ്റി ഇടാൻ താവുമില്ല. സ്ഥലയുമില്ല. വളപ്പിന്റെ വേലി പൊളിഞ്ഞു കെട്ടാതെ കിടക്കുന്നതു കൊണ്ടും തൊവര മുളകെട്ടിയതും നെല്ലും മിറത്തുകിടക്കുന്നതുകൊണ്ടും പട്ടിയെ കെട്ടിയിടുന്നതിനും തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു കുറെ ഇല്ലിയും മറ്റും കൊണ്ടുവന്ന് അമ്മായിത്തമ്മ കസേരയിൽ വെക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. കസേര ചരിച്ചുവെച്ചാൽ മതി എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. രക്ഷരം മറുപടി പറയാതെ ഉടനെ ചരിച്ചുവെച്ചു അമ്മായിത്തമ്മ പോകയും ചെയ്തു. മുക്കളിൽചെന്ന് അമ്മമനോട് -

അമ്മായിത്തമ്മ—“പട്ടി കസേരയിൽ കിടക്കാതിരിക്കാൻ ഒരു പണി ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ?”

അമ്മമൻ—“അസ്സലായി, പട്ടിയെ കെട്ടിയിടാൻ എനിക്കറിഞ്ഞു കൂടാഞ്ഞിട്ടാ? മിറത്തു നെല്ലും തൊവരയും കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ ഒന്നും തരമില്ലാത്തത്. പോയി അഴിച്ചുവിട്ടു. വാക്കു കസേരയിൽ കിടന്നോട്ടെ”

അമ്മായിഅമ്മ — “പട്ടിയെ കെട്ടിയിട്ടില്ല”.

അമ്മാമൻ — “പിന്നെ എന്താ ചെയ്തത്?”

അമ്മായിഅമ്മ — “നാളെ കാണരുതേ?”

അമ്മാമൻ — “വേറെ പഴി ഒന്നും ഞാൻ കണ്ടില്ല. വേണെങ്കിൽ കസേരയെ ആക്കുകിലും കൊടുക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ മുകളിൽ വല്ലതും കേറിവെക്കണം, കാലത്തു മാറണം”.

അമ്മായിഅമ്മ — “അതൊന്നുമല്ല ചെയ്തത്. നാളെ കാലത്തു നോക്കരുതേ?”

അമ്മായിഅമ്മ എന്തെങ്കിലും പറയാതിരുന്നാൽ പിന്നെ അതിന്റെപ്പറ്റി ചോദിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലെന്ന് അമ്മാമൻ തീർച്ച ബോധ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. പിറോദിവസം കാലത്തു കസേര ചരിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതു കണ്ട് അമ്മായിഅമ്മയുടെ യുക്തിയെ വളരെ ബഹുമാനിച്ചു പുറത്തേക്കു പോകയും ചെയ്തു.

പിന്നെ ഒരു സംഗതി ഉണ്ടായതെന്തെന്നാൽ അമ്മായിഅമ്മയുടെ പ്രത്യേകബന്ധനോപസ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്ന അലുമാറിയിൽ വെച്ചിരുന്ന ഗ്ലാസ് ഭരണിയിൽനിന്നു പഞ്ചസാര കളവുപോയി. പൂട്ടു പൂട്ടിയമാതിരി ഇരിക്കുന്നുണ്ട് താക്കോൽ അമ്മായിഅമ്മയുടെ കയ്യിൽനിന്നു വിട്ടിട്ടുമില്ല. ഇതു കണ്ടുസാക്ഷിച്ച് അമ്മാമന്റെ അടുക്കൽ കേസ്യംകൊണ്ടുചെന്നു. അമ്മാമൻ വീട്ടിലുള്ള കുട്ടികളെയെല്ലാം വിടിച്ചു തല്ലുകയും ചെയ്തു കട്ടിലെ നൂ പാഞ്ഞു കുട്ടികളെ നന്നു പാഞ്ഞതിനും തല്ലി. അ

തുകണ്ടപ്പോൾ ചിലർ ഇനി കക്കിപ്പെന്ന പറഞ്ഞു അധികം തല്ലുകൊള്ളാതെ പോയി. ഇനി കക്കിപ്പെന്ന പറഞ്ഞ കുട്ടികളെല്ലാവരും കൂടി ഈ കളവു ചെയ്തിരിക്കാൻ സംഗതിയില്ലെന്നു ഞോന്നി ഞാനവരെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ തല്ലുകൊള്ളാതിരിക്കാനങ്ങിങ്ങിനെ പറഞ്ഞതാണെന്നു കുട്ടികൾ പറഞ്ഞു. കണ്ടതന്നും കളവു ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ലെന്നു ഞോന്നി.

ഞാൻ — “അമ്മായിഅമ്മെ! പണ്ടത്തെപ്പോലെ ചിലർക്കുള്ള നല്ല അമ്മാമൻ ഈ കുട്ടികളെ എല്ലാം പിടിച്ചു തല്ലിയതും ശുദ്ധമേ തെറ്റാണ്. അതുകൊണ്ടു ആ വിരൽ പതിഞ്ഞതൊ മറ്റൊ നോക്കി ആരാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കണം”.

അമ്മായിഅമ്മ — “ഇതുതന്നെ ഞാൻ ലോകംതൊഴുത്തുപോയതാണ് അതുകൊണ്ടി പാവങ്ങൾക്കു തല്ലുകിട്ടിയതിനുള്ള വേദന എനിക്കല്ലേ അറിയാൻ പാടുള്ളൂ? ഇനി അതു കണ്ടുപിടിച്ചു അതിനൊരു വകതല്ലൂ ആകപ്പോടെ പോയതോ? ഇത്തിരി പഞ്ചസാര”.

ഞാൻ — “എന്നാൽ ചോകട്ടെ”

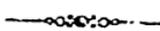
കുട്ടികൾക്കു തല്ലുകൊണ്ടു ദിവസം ഞാൻ മദ്രാശിക്കു പോയി. പിറ്റൊദിവസം കുറെ പലഹാരം കൈവശമുള്ളതു കൊടുക്കാൻ കുട്ടികളെ എല്ലാം അമ്മായി അമ്മ മുകളിലേക്കു വിളിച്ചു. ഓരോരുത്തരായിട്ടു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയി. വീട്ടിൽ പാക്കുന്നു കണ്ടു എന്നു ചെക്കനും പലഹാരത്തിനു കൈ കാട്ടിയപ്പോൾ അമ്മായി

അമ്മ അവനെ പിടിച്ചു. പഞ്ചസാരയിൽ പതിഞ്ഞ നാലുവീരലുകളിൽ ഒന്നു (പാമ്പുവീരൽ) സാധാരണ യിധികം ആഴത്തിൽ പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ചുവിന്റെ പാമ്പുവീരൽ അസാധാരണയായ നീളമുള്ളതായി കണ്ടു. അതാണ് അമ്മായിഅമ്മ പിടിച്ചത്. കുഞ്ചുവിന്റെ വീരലും പഞ്ചസാരഭരണിയും അമ്മാമനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു ബോധ്യംവരുത്തി “പൂട്ടു തുറക്കാതെ കളവു ചെയ്തത് എങ്ങിനെ” എന്നു ചോദിച്ചതിൽ തലേദിവസം രണ്ടു കോൽ ദൂരത്തിൽ അമ്മായിഅമ്മ ചായ കൂട്ടുമ്പോൾ അലുമാറിയുടെ ഇടത്തെ വശത്തിന്റെ ബോൾട്ടു നീക്കിവെച്ചുവെന്നും കടയുടെ വില്ലു വളച്ചു താക്കോൽ ദ്വാരത്തിലിട്ടു വലിച്ചപ്പോൾ രണ്ടു വാതിലുംകൂടി ഒപ്പം തുറന്നുവെന്നും പഞ്ചസാര എടുത്തതിനുശേഷം അതുപോലെ രണ്ടു വാതിലുംകൂടി ഒപ്പം അടച്ചുവെന്നും പറഞ്ഞു. സാധാരണയായി താക്കോൽദ്വാരമുള്ള വാതിൽ മാത്രമേ അമ്മായിഅമ്മ തുറക്കാറുള്ളൂ. കുഞ്ചുവിന്റെ കളവിനു ശേഷം മറ്റൊരാളിൽ തുറന്നില്ലെങ്കിലും ബോൾട്ടു നോക്കിട്ടു പൂട്ടാറുള്ളൂ. കുഞ്ചുവിനെ അപ്പോൾത്തന്നെ ശമ്പളം കൂടാതെ വിരിച്ചയച്ചു. അമ്മാമൻ വളരെ ലജ്ജിച്ചു. “അവൊല്ലീസിൻസ്സേക്ടർക്കു കൊടുക്കുന്ന ശമ്പളം പറതിക്കാൻ കിട്ടേണ്ടത്” എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു.

ഇങ്ങിനെ ദിവസംപ്രതി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സാദവങ്ങളെക്കൊണ്ടു വളരെ ബുദ്ധിയും കാര്യപ്രാപ്തിയുമുള്ള

സ്രീയാണ് തന്റെ ഭായ് എന്നും സ്നേഹവും നന്ദിയു
ൾക്കുതയുമില്ലാത്ത വകകാരാണ് തന്റെ കുടുംബ
ത്തിലുള്ളവരെന്നും അമ്മാമൻ ധരിച്ചുവശായി.

തൃതീയതന്ത്രം സമാപ്തം.



നാലാം തന്ത്രം

നാരദക്രിയ



നാരദക്രിയ എന്നാൽ കടിവിടിച്ചുകയാണെന്നെ
ല്ലാവർക്കുമറിയാമെന്ന വിശ്വാസത്തിന്മേലാണ് ഈ ത
ന്ത്രത്തിന്നു നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്

“ഏഷണികൂടും നാരദനെന്നൊരു
ദൃഷണമുണ്ടു നമുക്കിഹ പണ്ടേ”

എന്നു മഹഷിയുടെ സമ്മതപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തെപ്പ
റ്റി ഒരു ദൃഷ്ട്യം പറയാനുണ്ടായിരിക്കെ അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ പേർ കേൾക്കാത്തവരാക്കിലുമുണ്ടായിരിക്കുമോ
എന്നു സംശയിക്കാനിടയില്ലല്ലോ.

ഇരുതല കൊള്ളത്തന്നതു അല്ലെങ്കിൽ കടിവിടിച്ചു
ട്ടുനന്ത എഴുപ്പമായ ദുഷ്പ്രവൃത്തിയാണെന്നു വല്ലവ
രും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ശരിയല്ല. നാരദ
രും അമ്മായിഅമ്മയും — അല്ല തെറ്റിപ്പോയി — അ
മ്മായിഅമ്മയും നാരദരും ചെയ്യുമ്പോലെ നമുക്കും ചെ
യ്യാമെന്നു വിചാരിച്ചു ശിലമില്ലാത്തവർ തുനിഞ്ഞാൽ

മയിലാട്ടം കണ്ടു കോഴി ആടിയപോലിരിക്കും. നാദരേക്കാരും അമ്മായിഅമ്മയ്ക്കു് അഗ്രഗണ്യതപം ഉണ്ടു്. അമ്മായിഅമ്മയുടെ കൈത്തൊഴിൽ കൺകെട്ടായി തോന്നുമെന്നു മാത്രമല്ല, കലഹം വരുത്തിയ പീലിക്കെട്ടുംകൂടി ജാലപ്പെരുട്ടുകൊണ്ടു കാണുന്നതോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഇതിന്നും പുറമെ വീട്ടിലിരുന്നു നാട്ടിലുള്ളവരെ തല്ലിക്കൊന്നുള്ള തന്ത്രം നാദകു് അറിയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്; എന്നുമാത്രമല്ല, തമ്മിൽ തല്ലിക്കുന്നതിന്നു ചില വിശേഷജ്ഞാനംകൂടി വേണമെന്നുള്ള തത്വം വെളിപ്പെട്ടതു്, എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പറയുന്നതാണെങ്കിൽ, അമ്മായിഅമ്മയുടെ ചില പൊടിക്കയ്യ പരിശോധിച്ചതിൽനിന്നാണെന്നും ചു പറയാം. ഇപ്പുറത്തെ വിശേഷജ്ഞാനം ഒരുമാതിരി മർമ്മജ്ഞാനമാണു്. ജന്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ സ്ഥൂലശരീരത്തിലുള്ള മർമ്മങ്ങളെ അറിയുന്നതു് ഏതു പ്രകാരത്തിൽ മേന്മക്കു വഴി തുറപ്പിക്കുന്നതോ, അതുപോലെ കാരോ സ്വഭാവത്തിന്നും ചില മർമ്മങ്ങളുള്ളതിനെ അറിഞ്ഞാൽ ആരേയും പാവക്കുളി കളിപ്പിക്കാം, ചിരിപ്പിക്കാം, വെറുപ്പിക്കാം, ഭയപ്പെടുത്താം, വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്യിക്കാം.

മുമ്പു പരിചയമില്ലാത്തൊരാളായി വർത്തമാനം പറയുന്നതിന്നു അമ്മായിഅമ്മയ്ക്കിടകൂട്ടിയാൽ എത്ര വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പറയിപ്പിക്കുമെന്നു കണക്കു കണ്ടുവരാതെമില്ല. ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ രണ്ടുതവണ വർത്തമാനം

പരയാവിട കിട്ടിയാൽ ആയാളുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ സർവ്വവും സെററിൽമെണ്ടും കഴിക്കും. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, സദാ സഫലം ചെയ്യുന്ന അമ്മമാർക്കും വീട്ടിലുള്ളവരുടേയും കഥ പറയാനുണ്ടോ? അമ്പലം വിഴങ്ങുന്ന പിശാചിനു വാതിൽപലക പപ്പടമെന്ന കൂട്ടത്തിൽ എന്റെ വീട്ടിലുള്ളവരെ തമ്മിലുറയ്ക്കുന്നതിനു അമ്മായിഅമ്മയ്ക്കു വകെ വേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു രണ്ടോ മൂന്നോ, ചില്ലറ പ്രയോഗങ്ങളെ മാത്രമേ ഇവിടെ എടുത്തു കാണിക്കുന്നുള്ളൂ.

അതിനുമുമ്പായി അവരുടെ ഉദ്ദേശത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. “സമ്പന്നമാകുവണ്ണം തനിക്കു ഭജിക്കേണം സുഖമന്ദിരത്തിൽ വാസവും ചെയ്തീടേണം” എന്നാണ്. “നമ്മുടെ വീട്ടുകാർക്കിന്നുമാനുജ്ഞാരുടെ നേട്ടം നെന്മണിശേഷിക്കാതെയടകീടെണ”മെന്നു രണ്ടു. “ചോദിക്കാനുള്ളവർ യോജിക്കരുതെ”ന്നു മൂന്നു. “ഈണശേഷംപോലെ കുടുംബസ്നേഹശേഷവും നശിപ്പിക്കേണ”മെന്നു നാലു. ഇങ്ങിനെ നാനാവിധമാണുദ്ദേശം.

അമ്മമാർക്കും അമ്മയായ പാപ്പിമത്തശ്ശിക്കു വാൽകൃംകൊണ്ടു മുത്തല്ലുമുത്തു മുറമ്പിച്ചു വളഞ്ഞിട്ടുള്ളതു കൊണ്ടു നിലയ്ക്കുനില്ക്കുൻ ചരങ്ങിയതു മൂന്നു കാലു വേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ചൊറിയറുപത്” എന്നെല്ലാ വരും കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഏകദേശം ഇവരുടെ ഷഷ്ടിപുത്തിമുതൽക്കു ശുശ്രൂണത്തോടു ദുർവ്വംകൂടിയും രാമനാമംകുറഞ്ഞും വരുന്നുണ്ട്. ഓടുന്ന തോണിക്കൊഴുക്കിന്റെ

സഹായമെന്നപോലെ ദുർവ്വംശ ചരയാൻ നിരവധി സ
 നഭങ്ങൾ അമ്മായിഅമ്മ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു
 ണ്ട്. അതിന്റെ മാതിരി ഒന്നു കാണിക്കാം. ഒരു ലി
 വസം സന്ധ്യയ്ക്ക് എന്റെ വീട്ടിലുള്ള ചില പൂച്ചക്കുട്ടി
 കൾ നടക്കുന്നവരുടെ കാലിലിടത്തുംകൊണ്ടു നാലു
 കെട്ടിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു. ഈ പൂച്ചക്കുട്ടികളെ മുത്ത
 ശ്ശീടെ വടികൊണ്ടിരണ്ടു കൊടുപ്പാൻ കഴിയില്ലെ കട്ട
 പ്പാ' എന്നു അമ്മായിഅമ്മ കട്ടപ്പൻ എന്ന കുട്ടിയോടു
 പറഞ്ഞു. കട്ടപ്പൻ മുത്തശ്ശിയുടെ വടി മോഷ്ടിച്ചുകൊ
 ണ്ടുവന്നു പൂച്ചക്കുട്ടികളുടെ പിന്നാലെ ഓടിത്തുടങ്ങി. മു
 ത്തശ്ശി വടി തപ്പിനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടില്ല. എല്ലാ
 വരേയും ശപിച്ചുതുടങ്ങി. പൂച്ചയെ തല്ലാൻ കട്ടപ്പൻ
 ടത്തുകൊണ്ടുപോയി എന്നു വേറെ ഒരു കുട്ടി പറഞ്ഞ
 പ്പോൾ മുത്തശ്ശിക്കു ശ്രുണി മുഴുത്തു. എന്തുകൊണ്ടു
 ന്നാൽ 'പൂച്ച' 'നായ' മുതലായതുകൾക്കു സംസ്കൃത
 മല്ലാതെ മലയാളം പറയുന്നതൊര്യും അശുഭമാണെ
 ന്നു മുത്തശ്ശി ചെറുപ്പം മുതലേ ധരിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളതാ
 ണ്ട്. ഇക്കാലത്തു മുതിരുന്ന കുട്ടികൾക്കതൊരു പരി
 ഹാസവുമാണ്. മുത്തശ്ശീടെ ശാപം കലശായി തുട
 ണ്ഠിയപ്പോൾ കുട്ടികളുടെ അമ്മമാരെതിന്തു. അവരും
 മുത്തശ്ശിയും തമ്മിലങ്ങുമിങ്ങും വാക്കേറ്റത്തിന്റെ കശ.
 ഇങ്ങിനെ തരംകിട്ടുമ്പോളെല്ലാം മുത്തശ്ശീടെ നാവിനെ
 ഇളക്കിവിടാറുണ്ട്

തെമ്മലയുടെ അടിവാരത്തിലുള്ള മലമുട്ടിൽ എ
ന്ന വീട്ടിലാണ് കൃഷ്ണച്ചേട്ടന്റെ സംബന്ധം. ദേവകി
യെന്നാണ് ഭായ്യയുടെ പേര്. മലമുട്ടിലുള്ളവർക്കു ഞ
ങ്ങലേക്കാൾ ധനസമൃദ്ധിയുണ്ടെങ്കിലും നാഗരാകസമൃ
ദായങ്ങളിൽ യാതൊരറിവുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു കൃഷ്ണച്ച
ട്ടന്റെ മട്ടം തട്ടിപ്പം കണ്ടു പരിഭ്രമിച്ച് ഇങ്ങോട്ടു കേ
മനാണെന്ന് ആ ഭീകിലുള്ളവർല്ലാം വിചാരിക്കുന്ന
ണ്ട്. മലമുട്ടിലുള്ളവരോ ആ നാട്ടിലുള്ളവരോ ഞങ്ങ
ടെ വീട്ടിൽ വന്നാൽ അവരെ സൽക്കരിക്കുന്നതിൽ അ
വർ കൃഷ്ണച്ചേട്ടനുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്ന യോഗ്യതയിൽ
താണുപോയോ എന്നു കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ ശങ്കിക്കാറും വീട്ടുകാ
രോടു പരിഭവിക്കാറുമുണ്ട് എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അ
ത്രത്തോളം യോഗ്യത വാസ്തവത്തിൽ തനിക്കില്ലെന്ന്
അവരറിയുന്നപോലെ ജാളപ്രത കൃഷ്ണച്ചേട്ടനു മറ്റൊ
ന്നുമില്ല. കൃഷ്ണച്ചേട്ടന്റെ ഈ മർമ്മം അമ്മായിഅമ്മ
നോക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. മല
മുട്ടിൽനിന്നു ദേവകിയും ആ പ്രദേശത്തുനിന്ന് അമ്മാ
മനെ കാണേണ്ടതിലേക്കു മറ്റു ചിലരുംകൂടി ഒരു ദിവ
സം ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വന്നു. അമ്മാമൻ ഒരു കാർമ്മാ
യിട്ടു തീവണ്ടി കയറിപ്പോയിട്ടു മടങ്ങി എത്തിട്ടുണ്ടായി
രുന്നില്ലാത്തതിനാൽ കാണാൻ വന്നവർ അന്നു വീ
ട്ടിൽതന്നെ താമസിച്ചു. പിറ്റേ ദിവസം കാലത്തു ക
രണാകരൻ എന്തൊ കണക്കെഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നതിരി
ക്കയായിരുന്നു. വടക്കേതിൽ താമസിക്കുന്ന തൊമ്മ

ന്റെ താറാവുകൾ ഞങ്ങളുടെ പടിഞ്ഞാറെ മിറത്തു
 ണായിരുന്നു. ആ സമയം ദേവകി കുളിച്ചു പടിഞ്ഞാ
 റെ പടിച്ചു കടന്നുവരുന്നതിനെ അമ്മായിഅമ്മ കണ്ട്
 'ഇവളെന്തിനു തൊമ്മന്റെ താറാവിനെ ഇങ്ങിനെ ക
 ളിയാകുന്നു?' എന്നു പറഞ്ഞ് അകായിലേക്കു പോയി.
 കരുണാകരൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതിൽ ദേവകിയേയും
 താറാവിനേയും കല്പം കണ്ടു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി.
 താറാവു നടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടുള്ളവർക്കു ദേവകി നടക്കുന്ന
 തു കണ്ടാൽ ചിരിവരാതിരിക്കയില്ല. തന്നെപ്പരിഹ
 സിക്കയാണെന്നു ദേവകി മനസ്സിലാക്കി. അവിടുന്ന്
 ലും കഴിഞ്ഞിട്ടു ദേവകിയും അമ്മായിഅമ്മയുമായിട്ടു ക
 റത്തോര കൂടിക്കാഴ്ചയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ രാ
 ത്രി വന്നപ്പോൾ ദേവകി സങ്കടം പറഞ്ഞു. പിറേറ്റി
 വസം കരുണാകരന്റെ ചിരിയൊന്നിളക്കിവിടേണമെ
 ന്നു കരുതി കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ ഉറക്കമുണരുന്നതിന്നു മുമ്പ് അ
 ണ്ണോര പുതിയ ഗൌരവം നടിച്ചിരിക്കാറുള്ള മാതിരി
 യിൽ അമ്മായിഅമ്മ കരുണാകരന്റെ സമീപത്തു
 ചെന്നിരുന്നു. കരുണാകരൻ അപ്പോഴും ചിരിച്ചു. അ
 വിടുന്ന് കഴിയുമ്പോഴേക്കു കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ ഉണർവ
 ന്നു. കണികണ്ടതു കരുണാകരനെയാണ് കൃഷ്ണച്ചേ
 ടന്റെ മുഖത്തു നോക്കിയപ്പോൾ കരുണാകരനു ചിരി
 യും കൃഷ്ണച്ചേട്ടനു ശുണ്ഠിയും മരേ സമയത്തുണ്ടായി. കൃ
 ണ്ണച്ചേട്ടൻ കരുണാകരനെ തല്ലി. കരുണാകരൻ തടു
 ത്തപ്പോൾ കൃഷ്ണച്ചേട്ടന്റെ വലത്തുകൈക്ക് ഉള്ളുവ

ററി. ദേശ്യപ്പെട്ട ഭര്യ്യേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടിറങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്തു.

കൃഷ്ണചേട്ടൻ ദേശ്യപ്പെട്ടുപോയ അന്നു കാലത്തു തന്നെ അമ്മാമൻ വണ്ടിയിറങ്ങി വന്നു. വരുന്ന വഴി ക്ഷണങ്ങളുടെ വീട്ടിലുള്ളവരെല്ലാവരുംകൂടി മലമുട്ടിലുള്ളവരെ അടിച്ചു പുറത്താക്കി എന്നും അന്യായം കൊടുപ്പാൻ പോയിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും നാടുവർത്തമാനം കേട്ടവർ അമ്മാമനെക്കണ്ടപ്പോൾ വിവരം പറകയും വളരെ വ്യസനത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം വീടെത്തിയ ഉടനെ കരണാകരനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു കഴിയും ചെയ്തു.

അമ്മാമന്റെ മുഖലാവം പകർന്നു കണ്ട് എന്തെല്ലാമോ വരുന്നവഴി കേട്ടിട്ടുണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിച്ചു അമ്മായിത്തമ്മ ചോദിക്കുകയും താൻ കേട്ടു വർത്തമാനം അമ്മാമൻ പറകയും ചെയ്തു. കൃഷ്ണപ്പണിക്കർ മലമുട്ടിൽനിന്നു വല്ലവരും വന്നാൽ സാധാരണയുള്ള പോലെ എന്തോ നിരന്ദം തോന്നി കാരണവസ്ഥാനം നടിച്ചു കരണാകരനെ തല്ലിയെന്നും അവൻ തടുത്തു തന്നിരിക്കുവാനാണെന്നു പറഞ്ഞിറങ്ങിപ്പോയി എന്നും അതല്ലാതെ വേറെ ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും അമ്മായിത്തമ്മ പറഞ്ഞു. തത്സമയം കരണാകരൻ മുക്കുളിലേക്കു വന്നു. കരണാകരനോടു ചോദിച്ചതിലും കൃഷ്ണചേട്ടനാണ് കരണാകരനെ മാസ്സിലാക്കി എ

കീഴും, പറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിക്കാമെന്നു കരുതി 'മല
മുട്ടിലേക്കു കരാളെ അയയ്ക്കാൻ പറഞ്ഞു.

അമ്മാമൻ കേട്ടതിലും അധികമായി കഭളിത്തോ
ട്ടത്തിൽ എളയനായരും വീട്ടിലുണ്ടായ കലശലിന്റെ വ
ത്തമാനം രാജിയാക്കാൻ ഉള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി മയ്യാദ
ക്കാരനും നല്ലൊരു നാട്ടുകാരു് സ്ഥാനമായ ശങ്കു ആശാ
നെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ട് അന്നേകദേശം മൂന്നുമണിയായ
പ്പോൾ വന്നുചേർന്നു. അവർ കേട്ടതെല്ലാം കളവാ
ണെന്നും ഒരു കാരണവൻ അനന്തിരവനെ കന്നോ ര
ണ്ടോ തല്ലി എന്നല്ലാതെ യാതൊരു ശബ്ദവും ഉണ്ടായി
ട്ടില്ലെന്നും അമ്മായിഅമ്മയും മറ്റും പറഞ്ഞു. കാപ്പി
ക്കുള്ള സമയമായതുകൊണ്ടു കാപ്പി കുഴിച്ചിട്ടു പേരുകേ
ണമെന്നു കല്യാണിയമ്മയും മറ്റും ശങ്കു ആശാന്റെ ക്ഷ
ണിക്കു കയ്യും പലഹാരസാധിതം ഇറയത്തു കൊണ്ടുപോ
യി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പലഹാരം കാഴ്ചയിൽ ന
ന്നായിട്ടില്ല എന്ന് എളയനായർ പറയുന്നത് അമ്മാ
യിഅമ്മയും കല്യാണിയമ്മയും അകായിൽനിന്നു കേ
ട്ടു. മിനിത്തൊന്നത്തെ സുഖിയൻ നന്നായിട്ടുണ്ടെ
ങ്കിൽ കൊണ്ടുവരാമെന്ന് എളയ നായരോടു പറ
ഞ്ഞു വിരോധമില്ലെങ്കിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കേ
ണമെന്നമ്മായിഅമ്മ കല്യാണിയമ്മയോടു പറഞ്ഞതു
കേട്ട് ആ സാധു അമ്മിനെക്കൊന്നു എളയനായരോടു
പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളുണ്ടാക്കിയ പലഹാരം തിന്നുന്നതി
നുള്ള പശ്ചാത്താപവും അതു ശങ്കു ആശാൻ അറി

ഏതെങ്കിലും ജാത്യം കൂടി എളയനായരുടെ മുഖത്തു തിരിക്കിത്തരികെ പ്രകാശിച്ചു. ഇങ്ങിനെ കള്ളമനം തുള്ളിയതുകൊണ്ടു ചുണ്ടു വിറയ്ക്കലാണ് കല്യാണിയമ്മയുടെ ചോദ്യത്തിന്നു മറുപടിയുണ്ടായത് ചോദിച്ചത് അബദ്ധമായി എന്നപ്പോൾ കല്യാണിയമ്മയ്ക്കു തോന്നി. ഇങ്ങിനെ പറയാൻ പറഞ്ഞയച്ച അമ്മായി അമ്മയുടെ നേരെ ദേഷ്യപ്പെട്ടു കത്തേക്കു പോയി. അമ്മായി അമ്മയുടെ കുറും നീങ്ങുന്നതിനും കല്യാണിയമ്മയെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു പിന്നെ കുറും കൂടി പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനും എളയനായരെ പോരാത്തവനാക്കുന്നതിനും ശങ്കു ആശാനു വല്ല സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ തീരുന്നതിനും 'പട്ടുരുണ്ടാക്കിയതല്ലെന്നു നമ്മളാണെങ്കിലും പറഞ്ഞുവോ? അദ്ദേഹം പരുങ്ങിയതിന്നു നമ്മളോ കുറുക്കാരാ?' എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു. ഉടനെ കല്യാണിയമ്മ ഉമ്മറത്തു ചെന്നു 'പട്ടുരുണ്ടാക്കിയതാണ്' എന്നു പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ശങ്കു ആശാനുണ്ടായ മനസ്സീതം മറയ്ക്കാൻ അങ്ങോർ തലയൊന്നു താഴ്ന്നു. ഉടനെതന്നെ എളയനായരും ശങ്കു ആശാനും മടങ്ങിപ്പോയി. എളയനായർ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ സ്വകാര്യമായി ഉണക്കുകുറുണ്ടെന്നും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്നു കൂട്ടിവെച്ചു പ്രസ്താവം ഉണ്ടായി എന്നും അതദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചുവെന്നും നാടൊക്കെപ്പറന്നു എന്നു മാത്രമല്ല കടമിത്തോട്ടത്തിലും കേട്ടു. അന്നു രാത്രിതന്നെ, താനായിട്ടു തറവാട്ടിന്റെ മാനം കളയുമെന്നും മറ്റു സ്ത്രീകളോക്കുപിച്ചു എന്നു എളയനായർക്കു മനസ്സിലായി.

പിറൊ ദിവസം കാലത്തു കൃഷ്ണച്ചേട്ടനെത്തി. അമ്മാമൻ കരുണാകരനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു. ഇറയത്തിട്ടിരിക്കുന്ന ചാരുകസേരിയിൽ വന്നിരുന്നു. കരുണാകരനും വന്നുനിന്നു.

അമ്മാമൻ — (കൃഷ്ണച്ചേട്ടനോട്) “നീ എന്തിനാ കരുണാകരനെ തല്ലിയത്? അച്ഛൻ തെറ്റായിട്ടു വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചു എന്നുതന്നെ വിചാരിച്ചോ. എന്നാലും അടിച്ചവളുത്തേണ്ട കുട്ടിയല്ലേ?”

കരുണാകരൻ — “ഞാൻ തെറ്റായിട്ടു ഒന്നും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല.”

കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ — “നിങ്ങളുണവനെക്കൊണ്ടെന്നു തല്ലിച്ചത് എന്നും ആ സംശയം ജനിക്കാതിരിക്കാനാണ് നിങ്ങളിവിടെനിന്നു വണ്ടികയറിപ്പോയത് എന്നും ചിലരെ നോട്ടു പറഞ്ഞു. അതു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. ഇപ്പോളെനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. നിങ്ങൾ തല്ലിയത് എനിക്കുവമാനമില്ല. എനിക്കു താഴെയുള്ളവരെക്കൊണ്ടിതു ചെയ്യിച്ചില്ലേ നിങ്ങൾ? നിങ്ങൾക്കും ഇതുതന്നെയാണ് ശതി.”

അമ്മാമൻ — “എന്തെടാ അസംബന്ധം പറയണമ്? എനിക്കു നിന്നെ തല്ലിച്ചിട്ടു വല്ല കാര്യവുമുണ്ടോ? അങ്ങിനെ വേണമെങ്കിൽ എനിക്കുതന്നെ ചെയ്യരുതേ?”

കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ — “കാർഷ്വമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെത്തുകൊണ്ടാണെന്നിരിക്കു ക്ഷയി തരാത്തതേ? ഞാൻ നിങ്ങളെ

ടെ നേരെ വടിയെടുക്കാറാണ് കൃഷി കയ്യാശപ്പെടുത്തണതെന്നീ കള്ളൻ പറഞ്ഞതിനെ കേൾക്കാനല്ല നിങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയുണ്ടായുള്ളു”

കരുണാകരൻ—(കൃഷ്ണച്ചേട്ടനോട്) “നിങ്ങൾക്കു ഭ്രാന്താണ്. നിങ്ങളുടെ മുതലെത്തു കട്ട? ഞാൻ നിങ്ങളെപ്പറ്റി വല്ലതും അമ്മാമനോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?”

കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ—“കള്ളനാവാനെന്റെ മുതൽ കക്കനോ? അമ്മാമന്റെ വെട്ടിയിൽനിന്നു കട്ടാൽ കളവാകില്ലേയോ? (അമ്മാമനോട്) ഇവനീ തെക്കുപുറത്തുനിന്നു പറയുന്നതു നിങ്ങളല്ലെ കേട്ടുകൊണ്ടു വന്നത്?”

കൃഷ്ണച്ചേട്ടന്റെ ഈ ചോദ്യത്തിൽ അമ്മാമന്റെ മനസ്സിലൊരു വെളിച്ചമുണ്ടായി. അന്നു മറവിൽനിന്നിരുന്നാളിവനാണെന്നു കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ശരിയായിരിക്കാമെന്നും കരുണാകരൻ നിശ്ചയിച്ചു പറഞ്ഞതു കളവാണെന്നും തോന്നി. ഇവനായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഭാര്യ തന്നോടാളെപ്പറയാത്തത് എന്നും തോന്നി.

അമ്മാമൻ—“അന്നു പാർതിയോടു സംസാരിച്ചതും എന്റെ കച്ച കേട്ടപ്പോൾ കാടിപ്പോയതും നിയല്ലേ?”

കരുണാകരൻ—“എനിക്കിതൊന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. എന്തെല്ലാമോ നിങ്ങളും കൃഷ്ണമ്മാമനും തെറ്റിയിരിക്കുന്നുണ്ടോ ഞാൻ ഈ വയസ്സിലകത്തു കൃഷ്ണമ്മാ

മനോഹരൻ നിങ്ങളോടു വല്ല ഭൂഷ്മയും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?”

അമ്മാമൻ — “നീ നേരിട്ടു പറഞ്ഞില്ല” —

കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ — “ഇവനാണെന്നോട് അമ്മായി അമ്മയാണെന്ന് പറഞ്ഞത്”.

കരുണാകരൻ — “കൃഷ്ണമ്മാമൻ ശുദ്ധമേ നൊണയാണു പറഞ്ഞതെന്നിപ്പോൾ തെളിയിക്കാം. പ്രാണൻ പോകുന്ന കാര്യത്തിൽ കൂടി അമ്മായി അമ്മ ഭ്രമം നൊണ പറയില്ല”.

കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ — “അതുതയൊണ് ഞാനും ഇത്ര തീർച്ച പറയുന്നതി”.

കരുണാകരൻ — “അവരെ വിളിച്ചിപ്പോൾ ചോദിക്കണം”.

അമ്മാമൻ അമ്മായി അമ്മയെ വിളിച്ചു. അടുത്തു വന്നപ്പോൾ —

അമ്മാമൻ — “അന്നി വനല്ലെ പാദത്തി മേൽ കഴുകാൻ പോകുമ്പോൾ ഇവിടെ നിന്നു താണ്ടോക്കെ പറഞ്ഞിരുന്നതി”?

അമ്മായി അമ്മ — “അല്ല.”

അമ്മാമൻ — “ഇവനാണെന്നു പാദത്തി കൃഷ്ണനോടു പറഞ്ഞുവെ?”

അമ്മായി അമ്മ — “ഇല്ല.”

കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ — “അതൊക്കെ പേരിന്റെ അർത്ഥത്തെ അർക്കം ‘ക’ എന്നാണെന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞില്ലെ?”

അമ്മായിഅമ്മ—“ഉപ്പ്.”

കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ—“തലേദിവസം കൃഷി വേണമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഈ വീട്ടിലുള്ളവരല്ലാതെ വേറെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു നമുക്കെല്ലാവർക്കും നിശ്ചയമില്ലേ? ഇവനല്ലെന്നു അമ്മായിഅമ്മ പറയുന്നതു ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ തല്ലാതിരിക്കാൻ പറയുന്നതല്ലേ?”

കരുണാകരൻ—“ഈ കുറു വെച്ചിട്ടാണ് കൃഷ്ണമ്മാമൻ എന്നെ തല്ലിയതെന്നും അതെന്തെല്ലാമൊതൊരിധരിച്ചിട്ടാണെന്നും തെളിഞ്ഞില്ലേ? ഇതുപോലെതന്നെയാണ് ഞാൻ കട്ട എന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും.”

അമ്മാമൻ—“കൃഷ്ണൻ വല്ലതും തൊരിധരിക്കരുത്. കൃഷ്ണനെപ്പറ്റി അവനെന്നോടൊന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. പാഠിയോ ഒന്നും പറയില്ലല്ലോ. അവനായിരിക്കുമോ എന്നെന്നിരിക്കിതുവരെ സംശയവും തോന്നിയിട്ടില്ല. കരുണാകരനും തൊരിധരിക്കരുത്. കാണാത്ത രൂപനി കട്ടതാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടല്ല ഞാൻ നിന്റെ കയ്യിൽ താക്കോൽ തരാത്തത് പല കയ്യായാൽ മരിച്ചിൽ വന്നുപോകമെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടാണ്. നിങ്ങൾ തമ്മിൽതല്ലി നമ്മുടെ മാനം കളയരുത്.”

കൃഷ്ണച്ചേട്ടൻ—“എന്നെ ഇവനവമാറിപ്പിച്ചെന്നും ഞാൻ തല്ലിയപ്പോൾ അവനെന്റെ അനന്തിരവനാണെന്നുള്ള സൂരണയില്ലാതെ ഇങ്ങോട്ടും തല്ലിയെന്നും

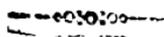
നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ട് ഇതുവരെയൊന്നും ചെയ്തില്ല ഇപ്പോഴും അതിനെപ്പറ്റി ചോദ്യം ചെയ്യാതിരിക്കുമ്പോൾ ഞാനെന്തെന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്?"

അമ്മാമൻ—“നീ എന്തു വിചാരിച്ചാലും വിരോധമില്ല. കുടുംബത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സു കറെന്നായിരിക്കണം. വഷളതപം പ്രവർത്തിക്കാൻ ഇത്ര ബദ്ധപ്പാടും വയ്യ.”

ആ പാകം വരുന്നതുവരെ പിള്ളർ തല്ലിയാൽ കൊള്ളുക എന്നല്ലാതെ മറുമരുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെമിണ്ടും ചിലതൊക്കെ ധരിച്ചുവെച്ചതായി കാണുന്നുണ്ട്. കുടുംബംചെയ്ത സുകൃതം എന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പറയാൻ കണ്ടില്ല. എന്റെ കാലംവരെ ഏകിലും പൂർണ്ണസ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു മോഹമുണ്ട്. അതിന്നനുകൂലിക്കാതെ ആഭാസപ്രവൃത്തി തുടങ്ങിയാൽ അഷ്ടിക്കുള്ളതു പോകും. കറച്ചുകാലമായിട്ട് വീട്ടിലുള്ളവരുടെ നടവടി എനിക്കു ബോദ്ധ്യമാകുന്നില്ല. കരൾക്കെങ്കിലും, തമ്മിൽ സ്നേഹമോ, ആഭിജാത്യമോ, വകതിരിവോ കാണുന്നില്ല. ദുർന്നടപ്പും ഉണ്ടെന്നു ഞാനറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ എല്ലാവരുംകൂടി യോജിച്ചു ചന്തമായിരിക്കിൻ. അല്ലെങ്കിൽ ചെയ്യേണ്ടതെന്തിന്നറിയാം.

ച തു ത്ഥ ത ന്നു

സമാപ്തം



അഞ്ചാംപാഠസ്മൃതിവാചനം

‘വൈരതമചേതസി മുഖ്യമഥ ചളനം
സൈപാമതു പൃത്തു കസുമങ്ങളുതിരനം.’

കലഹബീജം നട്ടുവളർത്തുന്നതിനു മരമകത്തായം ആചരിച്ചുവരുന്നവരുടെ സ്വപ്നം നല്ല വിളഭൂമിയാണ്. അങ്ങുചിങ്ങും തുറന്നു സംസാരിക്കുകയോ നല്ല വാക്കു പറകയോ ചെയ്താൽ സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ കൃത്രിമവൈരം മിക്കതും നശിച്ചുപോകും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഭിന്നിച്ചു കലഹിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അഞ്ചിപ്പൊടുകൂടിയിരിക്കുന്നതു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു അധികം രുചിയുള്ളതാണ്. അതുതന്നെയാണ് ക്ഷേമത്തിനും അനുക്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. തുറന്നുപറയാതെ ഉള്ളിലൊതുക്കുന്നതു പ്രകൃതിയുടെ ഗതിക്കു വിരുദ്ധവും ആവൽകരവുമാണ്. ശരീരക്ഷേമത്തിനു വിദോധം ചെയ്യുന്ന വിഷങ്ങളും മറ്റും ശരീരത്തിനകത്തു കടന്നുകൂടിയാൽ ശരീരത്തിന്റെ ഏതകിലുമൊരഭാഗത്തു നീരകെട്ടി വളഞ്ഞു പുറത്തേക്കു മുഖംവെച്ച് ആ വിഷത്തിനെ പുറത്തു കളയത്തക്കവണ്ണം എപ്പൊഴൊക്കെയും പ്രകൃതിക്കു മനസ്സിലുണ്ടാകുമായിട്ടുള്ളതകത്തു കടക്കുമ്പോൾ അതു പറഞ്ഞും മറ്റും കളയാതെ ഒതുക്കി വളർപ്പിക്കുന്നതു പ്രായേണ വിദോധമായിരിക്കുമെ

നല്ലേ വിചാരിക്കേണ്ടത്? മലയാളത്തിലൊഴിച്ചു
 ലോകം മുഴുവനും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടെങ്കിലും
 പ്രകൃതിയാണെന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന മക്കത്തായത്തി
 നെ വിട്ടു മരുമക്കത്തായം ആചരിക്കുന്നവരുടെ മനസ്സി
 ലുള്ളതു പുറത്തുപറയാൻ നല്ല തരമില്ലാത്ത വിധത്തി
 ലാണ് മരുമക്കത്തായചാരം എന്നുള്ളതും ചേരുന്ന പ
 ടി ചേർത്തിട്ടുള്ളതായിരിക്കാം. എന്നാൽ അനന്തിരവ
 നാരോടു തുറന്നു സംസാരിക്കുന്നതു ഗൌരവക്കുറവാണെ
 ന്നു കാരണചന്മാരും അങ്ങിനെ അപൂർവ്വമായി സംസാ
 രിക്കുമ്പോൾ നിശ്ശേഷം മൌനമായിരിക്കുന്നതോ വാ
 ക്കിൽ പിശിക്കി മറുപടി പറയുന്നതിനേക്കൂടി വായ
 പൊത്തിത്തടയുന്നതോ ആണ് കരുങ്ങി വളച്ചുയുടെ
 ചിഹ്നമെന്നനന്തിരവന്മാരും വിചാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു
 പരിഭവങ്ങൾ പറഞ്ഞു തീരാതെ ഉറയൊഴിച്ചു പാൽ
 തൈരുകുന്നതുപോലെ കേവലം ശത്രുതയായി പരി
 ണമിക്കുന്നുണ്ട്. മറ്റുള്ളവനെപ്പറ്റി വല്ല കേടും അ
 കത്തു കടന്നുകൂടിയായ് ആരെങ്കിലും ചെയ്ത ദൃഷ്ട്യു
 ത്തിയെ അവന്റെ തലയ്ക്കുവെച്ചു കെട്ടുന്നതും പ്രവൃത്തി
 കളിൽ അവന്നു വാസ്തവത്തിലില്ലാത്ത ദൃഷ്ടിവിചാരം
 ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നതും മനുഷ്യസ്വഭാവമാണെ
 ന്നറിയുന്നവർക്കൂടി തന്റെ ഉൾക്കേടുവകയ്ക്കു കീഴിച്ചു ത
 ഉളാതെ കാരോരുത്തരെപ്പറ്റി തെറ്റിധരിക്കുമ്പോൾ,

'പരോപദേശചാണിത്യം
 സദ്യേഷാംസുകരഘോണം

ധർമ്മസഹായമനുഷ്ഠാനം

കന്യചിത്തമഹാത്മനഃ?

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്രയും സത്യമാണെന്നു ബോധ്യമാകുന്നുണ്ട്.

അമ്മാമനും കൃഷ്ണച്ചേട്ടനും കരുണാകരനുമായി കൂട്ടിമുട്ടി പിരിഞ്ഞപ്പോൾ അവരുടെ മനുഷ്ഠിത പരസ്പരമുള്ളതായി കണ്ട സുഖ്വീരോധം അല്പകാലംകൊണ്ടു ഗണിക്കത്തക്ക ഹേതുക്കൂടാതെ വെറും ശത്രുതയായി പരിണമിച്ചു. അമ്മാമന്റെ അകാരണദേഷത്തിന്നു ദുർഗ്ഗകൊണ്ടു പാത്രമായിത്തീർന്നു പറഞ്ഞോടനും പകരം വീട്ടുന്നതിന്നു കയ്യകതികൾ ഉദിച്ചുതുടങ്ങി. അവനെ ഉറക്കമുണർത്തി പ്രഹരിച്ചതിന്നു അമ്മാമനേയും അതിന്നു വിരോധമൊന്നും പറയാതെ മരംപോലെ കണ്ടുനിന്നു ദുഷ്ടമാതാവിനേയും നിദ്രാഭംഗംകൊണ്ടു തന്നെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിന്നുദ്ദേശിച്ചു അവർ കിടക്കുന്ന കിടക്കയിലും മറ്റും പഞ്ചസാര വിതറി ഉറവിനെ ക്ഷണിച്ചു കടി കൂട്ടിച്ചു. പുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ കളിരാതിരിക്കാനും വെരുമയ്ക്കും അമ്മാമൻ ധരിച്ചുകൊണ്ടു പോകാറുള്ള കപ്പായം ചുമരിൽ തൂക്കിയിരുന്നപ്പോൾ അതിന്നുള്ളിൽ ഒരു കമ്പിച്ചിപ്പുഴവിനെ പിടിച്ചിട്ടുതിനുമുള്ള ചൊരികൊണ്ടു അമ്മാമൻ ഒരു ദിവസം വളരെ പ്രാകൃതം കാണിച്ചു. ഇതു രണ്ടും ശത്രുത നിമിത്തം ഉണ്ടായതാണെന്നാക്കും ഉത്തമം ചെന്നില്ല. ഒരു ദിവസം അമ്മാമനെക്കൊന്നാൻ വന്നിരുന്ന ചിലരോടു വ

തളിച്ചു കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ബോധമുണ്ടായി. അമ്മാമനും പാത്തിക്കിറിയും എത്തി. വീണതെങ്ങി നെയറണെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ കോണിയിറങ്ങുമ്പോൾ തന്നെ ആരോ മുകളിൽനിന്നു പിടിച്ചു തളി എന്നു പറഞ്ഞു. അമ്മാമൻ കൃഷ്ണച്ചേട്ടന്റെയും കരുണാകരന്റെയും മുഖത്ത് കാരോ നോട്ടംനോക്കി. 'ജെയിൽ കാണിച്ചു തന്നിട്ടിനി' എന്നു പറഞ്ഞമ്മാമൻ എഴുന്നേറ്റു. പൊല്പിസ്സുസ്റ്റേഷനിൽ അറിവുകൊടുക്കുന്നതിനു ദേശിച്ച് അമ്മാമൻ ഒരാളെ വിളിച്ചു. ഞാൻ കെട്ടിയ കെട്ടഴിച്ചു പാത്തിക്കിറി അമ്മായിഅമ്മയുടെ കൈ ശരിയാക്കി വെച്ചുകെട്ടി പോകയും ചെയ്തു.

അമ്മാമൻ മുഷിഞ്ഞുപോയ മുതൽക്കു എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ എന്തെല്ലാമൊ കിടന്നു. പുഴങ്ങുന്നതുകൊണ്ടു വാക്കുകൾക്കു പുറത്തേക്കു വരാനുള്ള വഴി മുട്ടിയ പോലെ എന്തൊ ഒരു മെഴനം എന്നെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അമ്മാമൻ പൊല്പിസ്സിലേക്കുറിവുകൊടുപ്പാൻ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഞാനറിയാതെയും ആലോചിക്കാതെയും 'ദൈവശിക്ഷയാണിത്' എന്നു പറഞ്ഞുപോയി. എല്ലാവരും വിശേഷിച്ച് അമ്മാമനും എന്റെ മുഖത്തു നോക്കി.

ഞാൻ ... "അമ്മാമൻ ഇപ്പോളെന്തിനാ പുറപ്പെടുന്നതീ?"

അമ്മാമൻ — "ഇത്ര ദുഷ്ടത ചെയ്തവരെ ജെയിൽ കാണിക്കാതിരിക്കുമൊ ഞാൻ?"

ഞാൻ -- “ആർ ചെയ്തതാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടിപ്പറയുന്നതോ?”

അമ്മാമൻ -- “ആരാണെന്നുടനെ അറിയാം”.

ഞാൻ -- “ഇനിയെങ്കിലും കുറെ അറിയിക്കേണമെന്നാണെന്നിടും തോന്നുന്നത്” ഞാനിങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ വിചാരത്തെ തീരെ തെറ്റിപ്പോയിയും ആ ധരിച്ചതിൽ വിശ്വാസം തികയാതെയും എന്നെന്നു നോക്കുകയാണദ്ദേഹം ചെയ്തത്. എങ്കിലും അദ്ദേഹം ഇടിവീണ് മരിച്ചുപോയൊ എന്നെനിക്കു തോന്നി.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിനു കാരണമുണ്ട്. എത്രയും സ്നേഹത്തോടുകൂടിയാണദ്ദേഹം എന്നെ ഇംഗ്ലീഷും മറ്റും പഠിപ്പിച്ചു നന്നാക്കിയിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിനു വിരോധമായി ഒരു വാക്കും കൂടി ഞാൻ പറയില്ലെന്നു എന്റെ നടവടികൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനെ ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ദുഷ്ടന്മാരായ ബാക്കിയുള്ള നന്തിരവന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഞാനും കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ വടിയെടുക്കുന്നതിന്നൊരുങ്ങിയ മാതിരിയിൽ പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ജീവമാനി വരത്തക്ക മുന്നോടേറ്റൊന്നുണ്ടായതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല. നന്ദികേടുപോലെ ഉത്തരം അതല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ്? തെറ്റിപ്പോയിട്ടുണ്ടെന്നു അറിയിക്കുന്ന സുഖമേകുന്നതെന്നു ഞാനറിഞ്ഞ ഉടനെ അപ്പുക

മായി പറഞ്ഞതിനേൽ പശ്ചാത്താപം തോന്നി ഞാൻ ബുദ്ധപ്പെട്ടിങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ — “ഇവിടുന്ന് റിയാത്തതും ഞാനറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുമായ ചില സംഗതികളെ പററിയാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത് കുറച്ചു മുമ്പുതന്നെ ഞാനതു പറയേണ്ടതായിരുന്നു. അതു ചെയ്യാഞ്ഞത് എന്റെ അലോചനക്കുറവാണ്”.

അമ്മാമന്റെ മുഖത്തു രക്തപ്രസാദമുണ്ടായി.

അമ്മാമൻ — “അതെന്താ?”

ഞാൻ — “അമ്മായിഅമ്മയെ ഈ വീട്ടിലുള്ളവരാകെങ്കിലും വിടിച്ചു തള്ളിയിരിക്കുമെന്നല്ലെ ഇവിടുന്നു വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നത്?”

അമ്മാമൻ — “പാരതി പറഞ്ഞതു നീ കേട്ടില്ലേ?”

ഞാൻ — “കേട്ടു. എന്തൊ ചിത്തഭ്രമംകൊണ്ടു പറയുന്നതാണ്”

അമ്മാമൻ — “ചിത്തഭ്രമം! പാരതി പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാക്കാൻ ബുദ്ധിയുള്ളവർ ഈ വീട്ടിനുള്ളിൽ ജനിച്ചിട്ടുണ്ടോ?”

ഞാൻ — “അത്രത്തോളം കേറപ്പണ്ടെന്നിവിടുന്നു ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എനിക്കു പകുതി യത്നം ലാഭമായി”

അമ്മാമൻ — “കരസത്യം പറഞ്ഞതായി നീ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?”

ഞാൻ — “അസത്യം പറയില്ലെന്നു ധരിപ്പിക്കാൻ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്”

ഞാനല്ല വേറെ വല്ലവരുമാണിതിനെ പറഞ്ഞിരുന്നതെങ്കിൽ അമ്മാമൻ അവരെ ആട്ടി പുറത്താക്കുമായിരുന്നു. വീണ്ടു കയ്യെടുത്തു കിടക്കുന്ന മദ്ധ്യത്തിൽ ലേശംപോലും ദയ തോന്നാത്ത മതിരിയിൽ രണ്ടു പ്രകാരത്തിൽ എന്റെ അമ്മായി അമ്മയായവരെ പറ്റി ഞാനിങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ വീട്ടുകാരെല്ലാം എത്രയും ശ്രദ്ധയോടുകൂടി കേട്ടുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. അമ്മായി അമ്മയെപ്പറ്റി എനിക്കു നല്ല അഭിപ്രായമല്ലെന്നതുവരെ ആരും ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞതിൽ അമ്മാമനു നീരസം കലശലായി എങ്കിലും ഞാൻ പറയുന്നതു കേട്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നും കേട്ടതിനു ശേഷം എന്തു പറഞ്ഞു വോല്പ്രാവർത്തി എന്റെ അഭിപ്രായം മാറിക്കണമെന്നും ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. വല്ലവരും. കേൾക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്നതിനോ ഞാൻ പറയുന്നതിനെ മറുപടിയിൽ വിശ്വസിക്കത്തക്കവണ്ണം ഉള്ളടത്തോളം സംഗതികളെ ചേർത്തു പറയണമെന്നോ ഒന്നും ആലോചിക്കുന്നവസരമില്ലാതെ തീപ്പെരയിയുള്ളിൽപെട്ടു വെടിമരുന്നുവോലെ എന്റെ ഹൃദയം ഘോഷമായി പൊട്ടിത്തുറന്നു. കാരറിനോടു സംസാരിച്ചു ആളാണെന്നമ്മാമനെ ധരിപ്പിച്ചതും അതു കരുണാകരനാണെന്നു കൃഷ്ണമൂട്ടനെ ധരിപ്പിച്ചതും കരു

ണാകരനെക്കൊണ്ടു കൃഷ്ണച്ചേട്ടന്റെ ഭാര്യയെ പരിമ
 സിപ്പിച്ചതും തമ്മിൽ തല്ലിച്ചതും തലക്കെണ്ണ കാച്ചുന്ന
 ജ്ജ നെയ്തിനെ വാലിയകാരൻ കൃഷ്ണൻനായരെക്കൊ
 ണ്ടു മാറിവെപ്പിച്ചു കല്യാണിയമ്മയെ കുറും ചുമ
 ത്തിപ്പിച്ചതും ഉപ്പും മുളകും വാരിയിട്ടു കൂട്ടാൻ വഷളാ
 കിയതും എല്ലാം പറഞ്ഞു വലുതായ മഴ പെയ്തു തോ
 രംപോലെ അവസാനിച്ചു.

കുറെ നേരത്തിനു യാതൊരു ശബ്ദവുമില്ല.

കല്യാണിയമ്മ — ആ “കൃഷ്ണൻനായർ നമ്മുടെ
 ചോരതിനു തടിച്ചിട്ടിങ്ങിനെയാണോ ചെയ്തത്?”

ഞാൻ — (കല്യാണിയമ്മയോട്) “ഹേ! ആയാ
 ജ്ജ കുറും പറയരുത്. ആയാൾ ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല.
 ഭരണി കൊണ്ടുവന്നിരുന്നതു വെച്ചിരിക്കുമ്പോൾ നി
 ങ്ങൾക്കകത്തു കടക്കാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. മുറുക്കാൻ
 അടയ്ക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു ശ്രമിയുടെ മുകളിൽ അട
 യ്ക്കയില്ലാത്ത സ്ഥലത്തു അടയ്ക്കയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് എടു
 ത്തുകൊണ്ടുവരാൻ കൃഷ്ണൻനായരെ പറഞ്ഞുയച്ചു. കി
 ങ്ങതായപ്പോൾ ദുദ്ദേവത മുകളിലേക്കുപോയി. ‘അടയ്ക്ക
 ഞാനെടുത്തു കൊടുക്കാം; താൻ പോയി കല്യാണിയ
 മ്മയോടു കലമറത്താക്കോൽ വാങ്ങി കൊണ്ടുവന്നു ഭര
 ണികൊണ്ടുപോയി ഒരു മുകിൽ കളിച്ചു വെക്കു. വെറും
 ഭരണി വെക്കരുതെ കുറെ നെയ്യാഴിച്ചുച്ചുവെക്കു’
 എന്നു പറഞ്ഞതായ്ക്കെ അയച്ചു. ആയാൾ അതുപോലെ
 ചെയ്തു. അന്നുതന്നെ ആയാളോടു ശബ്ദമായി ശബ്ദം

കൊടുത്തു പിരിച്ചയക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടു നിങ്ങളെ യാണു് കരാംപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്”

കല്യാണിയമ്മ—“ശിവ! ശിവ! ഈ വീട്ടിനുള്ളിൽ ചില ദൈവങ്ങളുണ്ടു് ഇതല്ല ശിക്ഷ. ഇനിയും ഉടനെ കാണാം.”

അമ്മാൻ—“മരമകൻ പറയുന്നതു പറതി കേട്ടില്ലെ?”

അമ്മായിഅമ്മയ്ക്കു പിന്നെയും മോഹാലസ്യം വന്നതു് അമ്മാമനറിഞ്ഞില്ല. ചോദ്യത്തിന്നു മറുപടി കിട്ടാതായപ്പോൾ അടുത്തുചെന്നിരുന്നു. പാത്തിക്കിടിക്കു രണ്ടാമതും ആളയച്ചു. ഞാൻ പറഞ്ഞതൊന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ലെന്നെനിക്കു തോന്നി. നന്ദിയും ദയയുമല്ലാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലും പ്രബലപ്പെടാത്ത ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഞാനിതു പറഞ്ഞതു് ആലോചനക്കുറവായി എന്നു പിന്നെ എനിക്കു തോന്നി.

“അവസരം ഹിതാവശി
ഗുണഗണനകളിതമന്ദമേവേ പാണ്ഡരം”

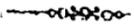
എന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും താങ്ങാക്കിപ്പറയാൻ തക്കവണ്ണം ക്ഷമയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് എന്റെ അറിവുകൊണ്ടു് എനിക്കു ഫലമുണ്ടായില്ല എന്നുമാത്രമല്ല ഏതുതരം പരിശുദ്ധയായ കൊച്ചുനാരായണിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം തെറ്റിധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റും പറയാൻ മറന്നുപോയി. പിന്നീടു പറയാതെതു് ഉചിതമായി എന്നു തോന്നി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സംശയം തീ

കാൻ പറയുന്നതിനെ സംശയത്തിന്നടിസ്ഥാനമാക്കുന്നതാണ് ലോകസ്വഭാവം.

പുരപണിയിക്കുന്ന സ്ഥലം ആസ്സത്രികുടത്താകയാൽ ചികിത്സക്കു സൗകര്യമുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞ് അന്നുതന്നെ അമ്മായിഅമ്മയെ കൊണ്ടുപോയി അവിടെയുള്ള നെടുമ്പുരയിൽ താമസിപ്പിച്ചു. ശുശ്രൂഷക്കു മകളും പോയി.

വിരൊന്നാൾ കൃഷ്ണച്ചേട്ടനേയും എന്നേയും കരുണാകരനേയും പ്രതിചേത്ത് അമ്മായിഅമ്മയുടെ ഒരു ക്രിമിനാൽ വ്യവഹാരം. ഭക്ഷണച്ചിലവിനു ഞങ്ങളുടെ വക ഒരു സിവിൽ വ്യവഹാരം. ഒരു കൈകൊടുപ്പുവഹാരം. പുരപ്പണിയാവശ്യത്തിന് അമ്മാമൻ എഴുതിക്കൊടുത്ത പണയം മുൻപുവെച്ചുടത്താൻ ഒരു വ്യവഹാരം. അവിടുന്ന് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തറവാട്ടിന്റെ മേൽ കടക്കാരുടെ രണ്ടു മൂന്നു വ്യവഹാരം. കല്യാണിയമ്മയുടെ അച്ഛൻ കൊടുത്ത ഒരു വസ്തു തറവാട്ടുവകയാണെന്നു പറഞ്ഞ് ഒഴിപ്പിപ്പാൻ അമ്മാമന്റെ ഒരു വ്യവഹാരം. മേഞ്ചിലവിനു കൃഷ്ണച്ചേട്ടന്റെ ഒരു പ്രത്യേകവ്യവഹാരം. തറവാട്ടിൽ ഭൂമി.

പുരപണിതന്നെ സമാപ്തം.



ലക്ഷ്മീഭായി.



നാടനീടിയ ആറുങ്ങൾ മൂത്തതമ്പുരൻ തിരു മനസ്സിലെ തിരുനാമധേയസ്മാരകമായി കോളീയ സ്ത്രീ കളുടെ പ്രത്യേകോപയോഗത്തിനു വേണ്ടി 1080 രേ 50 മുതൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി വരുന്നത്.

വരിസംഖ്യ കൊല്ലത്തിൽ തപാൽകൂലി ഉൾപ്പെടെ രണ്ടുരൂപിക മാത്രം. വരിസംഖ്യ മുൻകൂറായച്ചെറു ആദ്യം വാങ്ങുന്ന ലക്കം വി. പി. യായി അയക്കാനാവ ശ്യപ്പെട്ടൊ എഴുതിയാൽ മതി.

ലക്ഷ്മീഭായി ഗ്രന്ഥാവലി.

മലയാംകൊല്ലം	1	0	0
വിനായകമഠാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്	0	12	0
പ്രഭുശക്തി (ഖണ്ഡകാവ്യം)	0	8	0
കുവേരതസന്ദേശം	0	4	0
വാകലതിക	0	4	0

* ടിവാൻറ പുത്രി.

* മഹാരാജനാണകൻ.

* ഭാഷ്യാധർമ്മം

പാങ്ങോടീവരിണയം	0	8	
----------------	---	---	--

മംഗളോദയം ഗ്രന്ഥാവലി.

വെണ്ണന്നിഴുതികൾ

ദന്നം രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങൾ, മുൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താത്ത പല കൃതികളും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് അച്ചടിച്ചത്.

സുധാബിന്ദു	8	0	0
അമനമധ്യം	1	8	0
ഭഗവൽദൂതം	1	4	0
രാജരാത്നാവലിയം	0	10	0
	0	12	0

മാനേജർ,

മംഗളോദയം പ്രസ്സ് തൃശ്ശിവപേരൂർ.

